

ЕМИЛЪ КОРАЛОВЪ

Градътъ на окованитѣ

РОМАНЪ ЗА ДЕЦА
И ЮНОШИ

СОФИЯ
1939

ЕМИЛ КОРАЛОВ
ГРАДЪТ НА ОКОВАНИТЕ
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА
ОРЛОВТО ПЕРО

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ДВАМАТА КОННИЦИ. КОЙ БЕШЕ ОРЛОВОТО ПЕРО. ТАЙНОТО САНДЪЧЕ. ОТКРИТИЕТО.

Слънцето залязваше и златна руменина искреше по кулите и покривите на града и по широката поляна, където с весели викове играеха деца.

Орловото перо

Изведнъж на баира, огрян от слънцето се появиха двама конници. Те препускаха с всички сили към поляната, дето бяха децата.

Първият конник яздеше бял кон, а вторият, който навярно го гонеше, — кафяв.

— Пазете се! — извика едно високо момче на другарите си. — Те препускат като луди, може да ви смачкат.

Още не изрекло момчето това, конете връхлетяха върху тях. Кафявият конник настигаше вече белия и размахваше във въздуха ножа си да го удари. Но в тая минута същото момче, което извика на другарите си да се пазят замахна с една тояга и удари през ръцете преследвача. Ножът изхвъркна във въздуха и със звън плесна върху един камък. Първият конник беше спасен. Наистина, той, който го гонеше, го блъсна все пак с коня си и го събори на земята, но не можа да го удари с ножа. И, изглежда, се побоя от децата, защото изкрещя диво и, без да вземе ножа си, полетя с кафявия си кон към гората и се скри в храсталаците. Никой не се впусна да го гони. Всички деца, които играеха на поляната, се втурнаха да вдигат от земята конника от белия кон, който беше паднал и изглежда беше се ударил лошо, защото не можа да се вдигне сам.

— Ох, — простена той, когато децата му помогнаха да се изправи и да седне на тревата. — Ох, добре, че коня ми не си счупи някой крак от това падане. Как трепери бедното конче! А пък аз, като че ли съм си изкълчил малко крака. Ами кой ме спаси, деца? Кажете ми, кой блъсна на оня разбойник ножа?

— Орловото перо! — извикаха всички деца в един глас.

— Орловото перо ли? — попита учуден непознатият. — Какво е това име? Някой индиец ли има между вас? — и той обгърна с измъчен поглед групата деца, които го бяха заобиколили.

— Не. Орловото перо не е индиец — извика едно тънко момче, което, заради малките му пъргави очи, наричаха Мишката. — Ето го Орловото перо!

И Мишката изтика напред пред конника високото момче, което го беше спасило, и което от скромност се беше спряло зад другарите си. Това момче, имаше хубаво умно лице и искрящи очи. То носеше забодено на каскета си едно истинско орлово перо.

— Това е Орловото перо! — завика Мишката. — Той е нашият главатар. И знаеш ли, чичо, защо сме го нарекли така? Не защото е индиец. А веднъж, като бяхме тук на поляната, видяхме в небесата да се бият два орли. Едно перо, при борбата, се откъсна и почна да се

върти във въздуха и да пада. Тогава всички се втурнахме да стигнем мястото, дето падаше перото и да го хванем. И решихме, който го улови да ни стане главатар. Този наш другар го улови и за това го избрахме за главатар. И го нарекохме Орловото перо.

— Не сте сбъркали! — извика непознатият. — Той ми спаси живота.

— Но, защо те гонеше онзи, чичо?

— Ох, деца, това е дълга история. Този разбойник е един от другарите на най-страшния човек на света — Стоманената ръка. Не сте ли чували нищо за Стоманената ръка?

— Не, чичо.

— Тогава нищо не знаете. Стоманената ръка е най-богатият, но и най-страшният човек на земята.

— Разкажи ни за него, чичо!

— Да ви разкажа. Ох, кракът ми ме още боли и не мога да стана. Нищо, ще поседя и докато ви разкажа какво се случи с мен, кракът ми ще поотмине. И без това няма защо да бързам да гоня Ястреба. Така се нарича оня човек. Знам, че от утре по-рано той няма да замине. И аз не ще го изпусна. Цяла година се мъчих да му открия следите и ги открих, но когато той разбра това, поиска да ме премахне. Но вие ме спасихте и аз пак ще го проследя и ще спася детето си, моята малка и добра Бела. Но трябва наред да ви разкажа всичко.

Странникът отри потното си, прашно и загоряло от слънцето лице, изпито от страдания и, като поглади коня по бялото чело и помоли да го отведат на по-хубава трева да пасе, започна да разказва:

— Роден съм, деца, в един град, който е на два дни път от вашия град. Аз съм беден човек и за това един ден, като чух за богатствата, добрината и чудесата на Стоманената ръка, за когото говореха най-хубави неща, реших да ида при него. И тръгнах със своето момиче Бела. Но всички хубави думи за Стоманената ръка излязоха лъжа. Ние приближихме града на Стоманената ръка, който е в една непроходима долина, заградена от всякъде със скалисти планини. Тогава един от неговите хора, този, който ме гонеше сега, Ястреба, ни посрещна и поиска да ни върже очите и тогава да ни заведе. Тъй им бил законът. И когато ни отведе в града, знаете ли къде се намерихме? В едно каменно здание, където трябваше да работим като роби при машините. О, това не може да се опише, трябва да се види. Това беше цял град от оковани

хора. Стотици нещастници, роби като мен и като моето скъпо дете имаше там. Дори от вашия град имаше едно момче, също тъй заблудено и пленено. Наричаше се Гълъб. То ми казваше, че имало тук братче. Не познавате ли вие Гълъб?

— Не познаваме такова момче.

— Чудно! А Гълъб ми каза, че е от тоя град. И така, деца, да ви разкажа какво е там — не мога. Аз успях съвсем случайно да избягам. Но моята малка Бела и до сега е там робиня. Откакто избягах, все се мъча да се промъкна тайно и я освободя, но не мога вече да намеря града на Стоманената ръка. В такава незнана и непроходима част на планината е скрит той. И ето, открих случайно на едно пристанище същия този човек на Стоманената ръка, дошъл навярно да измами и отвлече други роби. Аз поисках да го проследя и по дирите му да ида в тайнствения град, но той разбра, че съм го познал и поиска да ме погуби. Аз побягнах с този кон, той след мен. Ако не беше Орловото перо, лошо щеше да стане с мен. Утре сутринта Ястреба ще отпътува с парахода „Морска звезда“. О, аз не се боя от него и ще го проследя, само сега малко да си отпочина, и да се вдигна до утре на крака.

Като чу всичко това, бледен от вълнение, Орловото перо извика:

— Другари, преди всичко бащата на Бела трябва да подкрепи силите си. Нека да му донесем нещо за ядене.

И като остави момчетата да пазят измъчения баща, за да не би разбойникът да се върне отново, Орловото перо сам изтича у дома си да донесе нещо. Той потърси майка си да поиска от нея, но не я намери нито в стаята, нито на двора. Къде ли беше отишла? Когато мина покрай прозорчето на зимника, Орловото перо неочаквано видя в стъклата на прозорчето да трепка бледа светлина. Той се наведе и погледна. В зимника, пред едно малко сандъче, беше коленичила майка му. Фенерчето осветяваше лицето ѝ и Орловото перо видя, че по страните ѝ се стичаха сълзи. Тя плачеше. Орловото перо замря от тревога. Какво ставаше с майка му? Какво правеше тя там и какво имаше в това сандъче?

Той още я гледаше изумен, когато майка му затвори сандъчето, скри в един ъгъл ключа, изгаси фенерчето и излезе от зимника. Орловото перо почака, докато тя се прибра в стаята, вмъкна се бързо в зимника, запали пак фенерчето, взе ключа и отвори тайното сандъче. Когато погледна вътре, той видя само един портрет, пожълтял, още мокър от майчините му сълзи. На портрета се виждаше мило, умно момче, със замислен поглед.

Кое беше това момче, за което майка му плачеше? Една тревожна, чудна мисъл премина в главата на Орловото перо. В същия миг, вратата на зимника се отвори и на прага, смаяна, се показва майка му.

— Синко, какво правиш тук?

— Мамо, кое е това момче на портрета?

— О, по-добре не питай! Боже, Боже!

— Не ще мръдна от тук, докато не ми кажеш, мамо! — рече твърдо Орловото перо.

— Синко, синко, ще ти кажа, но обещавай ми, че никога не ще правиш това, което направи той. Това е твоят по-голям брат, синко.

— Моят брат? Аз съм имал брат по-голям от мен и ти не си ми казала! И той ли като татко е умрял?

— Не, той може би е още жив. Той е пленник на Стоманената ръка. Твоя беден брат Гълъб! Вече много години има откакто той ме напусна да търси щастие по света. Ти беше тогава малък и за това не го помниш.

— Гълъб! Той се наричал Гълъб и е пленник на Стоманената ръка! Значи той е бил онова момче, което бащата на Бела е познавал. Мамо! — извика вълн от себе си Орловото перо — Аз ти се кълна, че ще дам целия си живот, но ще намеря загубения си брат!

— О, само това не прави! Ще загинеш и ти! Затова аз скрих от теб, че имаш брат, защото си знаех, че ще тръгнеш да го търсиш.

— Значи, когато аз съм тичал по полето, играл съм и съм пял, моят брат е прекарвал там някъде при злодеите живота си в робство. О, какви неща е имало по света. Прости ми, братко! Не знаех! Сега ще дам всичко да те намеря! — извика като на себе си Орловото перо.

И като се изскубна от ръцете на разплаканата си майка, Орловото перо излетя като стрела навън.

ГЛАВА ВТОРА

ПО СЛЕДИТЕ НА ЯСТРЕБА. ТАЙНСТВЕНАТА СКАЛА.

От тая минута, когато чу за брата си, Орловото перо, забрави всичко друго. Сякаш никога не беше играл с другарите си, не беше скачал, не беше пял, така замислено, сериозно и чудно изглеждаше сега лицето му.

Като остави майка си, той затича с всичка сила към бащата на Бела и, облъхвани от топлия летен вятър, мислите му се носеха като вихрушка.

— Братко мой, — мислеше Орловото перо — братко мой, колко е хубаво да зная, че имам брат и колко е страшно и тежко, че ти не си тук, че толкова години ти си роб на оня жесток незнаен човек. Аз имам брат, аз имам брат! — повтаряше си непрестанно той. — Съгласен съм да стана и аз роб на оня човек, но само да те видя, скъпи, мили братко!

Щом се върна при бащата на Бела, Орловото перо го улови за ръката.

— Добри чужденецо, кажи ми, знаеш ли сигурно дали пленникът на Стоманената ръка Гълъб, е още жив?

— Да, докато бях и аз там, беше жив. Сега какво е станало с него и с дъщеря ми Бела не зная. Но смело момче, какво става с теб? Защо си тъй пребледнял?

— Кажи ми — продължи Орловото перо — Знаеше ли Гълъб, че има по-малък брат и говореше ли понякога и за него?

— Знаеше и говореше. Много често говореше. Много тъгуваше и за майка си и за малкото си братче. Но кажи ми, защо толкова ме разпитваш за него?

— Аз съм братът на Гълъб, — прошепна тихо Орловото перо. Всички деца се хвърлиха изненадани към него.

— Какво говориш, Орлово перо, истина ли е?

— Истина.

— А сега какво ще правиш?

— Сега ще тръгна с бащата на Бела по следите на Ястреба — каза Орловото перо тихо и смело. — Само другари, моля ви се, не казвайте нищо на мама. Тя не ще иска да ме пусне. И за още едно нещо ви моля. Ако с мен се случи нещо и не се върна вече, погрижете се за нея.

— Орлово перо, Орлово перо! — завикаха другарите му от всички страни. — Всичко, което искаш, ще изпълним. Но защо не ни викаш да дойдем с теб?

— Това не може. Вие имате майки и бащи. А сега, нека помислим как утре бащата на Бела и аз да се промъкнем незабелязано на парахода, за да не би Ястреба да познае бащата на Бела.

И като насядаха около бащата на Бела, всички почнаха да говорят тихо и да кроят планове.

* * *

Не беше още съмнало, росата още блестеше по плочите и дърветата на пристанището на близкия град, когато там пристигнаха две момчета. Едното от тях беше Орловото перо, другото — неговият другар Мишката. Каквото и да ставаше, Мишката не искаше да се раздели от Орловото перо. И така тръгна заедно с Орловото перо към неизвестни приключения.

Те знаеха, че след тях утре, когато се разбере, че са заминали, ще се пролят много майчини сълзи. Но коя истинска жертва и кое велико дело е минало без сълзи?

Когато дойдоха до брега на пристанището, те загледаха пътниците, които бързаха край тях, търсиха с очи и по палубата на парахода, който се готвеше да замине, но не видяха това, което им трябваше.

— Трябва да се е забавил нещо — каза Орловото перо. — По-добре е да се качим на парахода и там да го чакаме.

Те се качиха на парахода, но и когато сирената изсвири за тръгване, бащата на Бела все още го нямаше. Ето, затрещяха макари и железа, вдигнаха котва, ето параходът тръгна.

— А сега? — промълви Мишката. — Какво ще правим, той като не дойде?

В същата минута един белобрад старец, който мина край тях, прошепна.

— Брей, толкова ли добре съм се преоблякъл, та не можахте да ме познаете толкова време? Но стойте, не мърдайте, ние не трябва да показваме, че се познаваме.

— Истина. Не можахме да те познаем — прошепна и Орловото перо, без да го гледа, като че ли разговаряше с Мишката.

— Ястреба на парахода ли е? — попита старецът.

— На парахода — отговори момчетата.

— Слушайте — прошепна старецът. — Сега вече, докато Ястреба слезе на някое пристанище, ще си пътуваме мирно и тихо. Ако някой от вас забележи нещо особено, нека като се видим, се хване за ухото. Това ще значи, че иска да ми каже нещо. А сега вече да не разговаряме, че той може да дойде и да ни познае.

Старецът се отдалечи и момчетата останаха сами.

Необгледна и безкрайна е морската шир. И в люлката на вълните корабът е като малка чудна черупка. Колко смели трябва да са били първите хора, които са се впуснали да пътуват по море — мислеха Орловото перо и другарят му. — Защото хубостта на морето е безкрайна като водите му, но и страшна с тайните, които крие.

Орловото перо и Мишката никога не бяха пътували такъв дълъг път с параход. И толкова чудни неща имаше за тях за гледане. Чайките, другите морски птици, рибите, които като сребърни стрели прелитаха на ята край черупката на кораба. И въпреки всичко, което имаше да гледат и на което имаше да се чудят, двете момчета не изпускаха из очи Ястреба. Те забелязаха, че той постоянно разговаря с един моряк и като че ли крои нещо.

Три дни пътуваха, без да се случи нищо. Най-сетне на Орловото перо и на Мишката се отдаде да подслушат един разговор на Ястреба с моряка. Беше тъмна нощ. Орловото перо видя как Ястреба и морякът се отдалечиха на носа на малката палуба. Тогава той, като хвана за ръка Мишката, тихо се промъкна при натрупаните стоки, сандъци и бурета и там, като се прикриха, двете смели момчета се вслушаха в разговора на разбойниците.

— Да — казваше в това време Ястреба. — Идната нощ сме там. Погрижи се да имаме два хубави плавателни пояси.

Те поприказваха още малко, но не за важни неща, и си отидоха. Още същата нощ Орловото перо мина край мястото, дето върху една стара дреха спеше бащата на Бела и, като видя, че е буден, дръпна си ухото. Тогава незабелязано, като уж разговаряше с Мишката, Орловото перо му разказа какво беше чул.

— Мисля, че трябва да се погрижим и ние за плавателни пояси като тях — прошепна Орловото перо. — Сигурно ще ни потрябват.

— Аз ще приготвя — каза старецът. — А вие утре вечер ги следете добре.

Най-сетне, след толкова дълго пътуване, настъпи и съдбоносната нощ. За щастие, морето беше тихо. Отдавна мина полунощ и почти всички на парахода заспаха, а Ястреба все още нищо не правеше. Но когато Орловото перо вече мислеше, че не е разбрал добре думите му и нищо не ще се случи, той видя как Ястреба и другият моряк със спасителните пояси се спуснаха по едно въже във водата и заплуваха нанякъде по тъмните, бляскави като стомана, нощни морски води.

Бързо Орловото перо съобщи всичко на стареца.

Те почакаха, докато двамата тайни нощни бегълци от парахода се отдалечиха, и тримата също се спуснаха във водата. Със спасителните пояси, които старецът им беше приготвил, се плуваше леко, и те без мъка се понесоха по вълните.

— Трябва да има наблизко суша — каза Орловото перо. — Щом онези се решават да се спуснат със спасителни пояси във водата.

— Сигурно. Ти всякога добре разсъждаваш, Орлово перо — каза старецът. — Но къде са, аз не ги виждам вече. Къде изчезнаха те? До сега се виждаха като черни точки във водата.

— Ето там хе, в ляво виждам нещо голямо и черно, лодка или нещо друго — извика Мишката.

Те заплуваха нататък предпазливо. Когато доближиха черния предмет, който мислеха за лодка, видяха, че това е широка плоска скала, от която се виждаше само малко от горната част и то само, когато вълните се отдръпваха. Никъде наоколо обаче, не се виждаха разбойниците. Къде ли бяха изчезнали?

Предпазливо, готови на всичко, нашите пътешественици се примъкнаха до скалата. Да, тя беше съвсем пуста, от разбойниците

нито следа. Само студен мраз вееше от водите и от тая гладка чудновата скала, която приличаше на надгробна плоча.

ГЛАВА ТРЕТА

КЪДЕ БЯХА ИЗЧЕЗНАЛИ РАЗБОЙНИЦИТЕ. ПОДЗЕМИЕТО. ЧУДНАТА СРЕЩА. ТАЙНАТА НА ЯСТРЕБА

— Къде ли изчезнаха разбойниците? Чудно! — промълви Мишката. — Дали пък не се удавиха?

— Не, не са се удавили — рече бащата на Бела. — Тука става нещо, което ние не знаем.

Мраз полази по гърба на Мишката и той се притисна до Орловото перо.

— Орлово перо, а сега какво ще правим?

— Чакай — прошепна Орловото перо, като разглеждаше коленичил, широката плоска скала, без да обръща внимание нито на мокрите си дрехи, нито на страха на Мишката. — Чакайте, тука нещо железно звънна под обувката ми. И, като опипа скалата с ръце, при бледата светлина на звездите, той намери в една пукнатина на скалата малка желязна топка.

Орловото перо натисна топката. Веднага един четвъртит капак в средата на скалата се издигна и се откри тъмен вход.

— Бррр — прошепна Мишката и се дръпна уплашен назад.

Бащата на Бела и Орловото перо надникнаха в откритото отвърстие. Малки железни стъпала водеха към някакво подземие.

— Главата си давам, че разбойниците са се вмъкнали тука — рече Мишката.

— Да, и ние ще влезем тук — обади се бащата на Бела, — но само ще стъпвате предпазливо и тихо, за да не са ни устроили някъде засада и да ни хванат.

Орловото перо, на който другарите признаваха, че е най-ловък, се вмъкна пръв, а след него и другите двама. Така в дълбока тишина те слизаха по стълбите няколко минути. Най-сетне, когато извървяха

повече от 100 стъпала, стълбата се свърши. Започна широк каменен тунел с нисък свод, който можеше да се достигне с ръка. Подземието беше тъмно и на три крачки не се виждаше нищо.

— Орлово перо, — прошепна Мишката. — Запали фенерчето си. Така може да ни избодат очите, без да ги забележим. Ей, само да се върнем живи от това страшно приключение, ще се прочуем по целия град. Ей че хубаво ще бъде. Всички ще ме сочат с пръст и ще казват: видите ли го Мишката. Уж нищо момче, а къде е бил!

Орловото перо запали фенерчето си и тримата тръгнаха из подземиято. На едно място подземиято се разделяше на два клона.

— А сега как ще разберем на къде са отишли? — тревожно попита Мишката.

— Трябва да видим не са ли оставили някакви следи — каза бащата на Бела.

Орловото перо мислеше същото. Той коленичи и, като разгледа земята, промълви.

— Ето тук личат мокри петна, оттука са минали.

И те тръгнаха по следите, но сега още по-предпазливо.

Дълбока подземна тишина се разстилаше около тях. Те чуваха само шума на стъпките си и Орловото перо усещаше горещата трепереща ръка на Мишката, който от страх не го пускаше. Колко време вървяха така, не биха могли да кажат. Но отдавна вече Мишката беше почнал да чувства глад, само че не смееше да каже на другарите си.

Изведнъж и тримата се спряха неподвижно като че се вкамениха. И тримата съвсем ясно бяха чули човешки гласове. Тогава, като си дадоха знак един на друг, те почнаха да се примъкват напред, прилепнати до стената тъй тихо, като че не бяха хора, а сенки.

Когато стигнаха до един завой, отново се спряха и Орловото перо бързо угаси фенерчето си. Пред тях до една стена, те видяха Ястреба и другия разбойник. Двамата стояха пред една желязна врата, която се изрязваше в стената и разговаряха.

— Запомни — казваше Ястреба на другаря си. — Ако Стоманената ръка не се съгласи на това, което искаме, тук зад тая врата ще се срещнем с тебе. Тя се отваря като...

Той не доизказа. Пред тях изведнъж запъхтяно се яви едно странно същество. Едно чудно хубаво момче с бледо изплашено лице и

дълги отрязани коси, както ходят момичетата. То идеше от един страничен тунел и, като видя разбойниците, изпищя и хукна да бяга.

— Стой, стой! — завикаха разбойниците и се втурнаха след чудното момче.

— Боже, Боже, — изстена в същата минута поразен бащата на Бела. — Колко много това момче прилича на моята дъщеря Бела! Боже, сякаш беше тя!

— Веднага напред. Трябва да идем на помощ на това момче! — извика Орловото перо.

И той се втурна напред, а след него и другарите му. Трябваше пак да запалят фенерчето и да си светят, защото беше тъмно като нощ. Но скоро те загубиха всякакви следи и от разбойниците, и от момчето. Явиха се много разклонения в подземие, а влажни стъпки вече не се виждаха. Обувките на разбойниците бяха сигурно изсъхнали.

Да се разделят в това огромно разбъркано подземие, за да търсят на разни страни, беше невъзможно. Имаха само едно фенерче, а и къде

щяха да се срещнат после? И затова те тръгнаха на посоки ту из един, ту из друг тунел, ослушваха се, разглеждаха, търсеха следи.

— Как приличаше, колко много приличаше на моята Бела! — повтаряше бащата през всичкото време.

— Какво страшно подземие — шепнеше до него Мишката. — С какви чудни същества е пълно.

Само Орловото перо мълчеше. Струваше му се, че чува да кънтят стъпки и затова се ослушваше.

И ето, той дръпна за ръката бащата на Бела, а след това и Мишката, който тоя път беше излязъл напред. Настъпи дълбока тишина. Само разрошената глава на Мишката, която сега изглеждаше страшна, хвърляше сянката си върху отсрещната стена. Те чуха стъпки, а не можаха да видят още никого. И не виждаха, че към тях се приближаваше същото онова чудно момче. Но ако те не видяха него, то видяха тях. И не самите тях, а сянката на Мишката върху стената и изведнъж, навярно помисли, че това са разбойниците, извика глухо и пак хукна да бяга на някъде.

Орловото перо и другарите му се впуснаха след него, но видяха само гърба на момчето и то изчезна в неznайните проходи на подземиято.

Кое беше това момче? От кого бягаше? И какво търсеше в това подземие?

Орловото перо и другарите му се питаха един друг, гледаха се стреснато и душите им се изпълваха с леден трепет.

И колкото можеше бързо, те се втурнаха по следите на чудното момче, което вече два пъти се изпречваше на пътя им.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПО СЛЕДИТЕ НА ЧУДНОТО МОМЧЕ. ЕДИН РАЗГОВОР ЗА НЕГО. СМЪРТОНОСНОТО ПАДАНЕ.

Няколко време Орловото перо и спътниците му вървяха с всичка сила по следите на чудното момче, без да успеят да го настигнат из това безкрайно забъркано подземие.

Неочаквано зад някаква стена чуха гласове.

— Да, и то сигурно, — викаше единият глас, който беше на Ястреба — и то е пленник на Стоманената ръка. Трябва по-скоро да се съобщи на Стоманената ръка да сложи стража на всички входи на подземие, за да можем да го заловим. Чудно как е избягало! Да вървим.

Гласът на Ястреба затихна. Явно беше, че той и другарят му бързаха да излязат от подземие.

— По-скоро трябва да проследим Ястреба! — обади се Мишката. — Инак ще сложат стража по изходите и отидохме.

— Не е възможно да го проследим — рече замислено Орловото перо, като разгледа стената, зад която се чува гласовете и по която не откри никакъв вход или вратичка. — Докато се лутаме да ги открием, те съвсем ще изчезнат. По-добре да вървим по следите на момчето. Може би то познава по-добре това подземие и ще ни каже как да се спасим.

И тримата скитници из подземие се втурнаха пак напред. Тук земята беше по-влажна и понякога те забелязваха следи от малкия крак на момчето и можаха да се оправят. После отново земята стана суха и те загубиха следите му. Но когато се бяха съвсем отчаяли, достигнаха до едно съвсем влажно място. Там стените на тунела не бяха зазидани от камък, бяха от пръст и по тях се стичаше подземна вода. Земята беше съвсем мокра и когато Орловото перо я освети с фенерчето си, те

едва не извикаха. Видяха съвсем пресните следи от стъпките на чудното момче.

— По-скоро! След него! — извика Орловото перо. — Докато не сме го изгубили отново.

И те забързаха с всички сили. Но вместо да стигнат момчето, стана нещо, което те най-малко очакваха.

Внезапно отнякъде блесна силна светлина, като че в подземиято изгря слънце, и те със заслепени очи, смаяни се спряха. Подземиято се беше свършило. Зад няколко гъсти храсталаци и скали се виждаше дневна светлина, зелена трева, хубавият чудесен ден на земята.

— Спасени сме — извика Мишката и пръв се мушна в храсталациите.

Когато и тримата излязоха от подземиято, намериха се на малка полянка в подножието на някакъв хълм. Очите им още не можеха да свикнат с буйната слънчева светлина, и те с присвити клепки гледаха на всички страни, но момчето никъде не се виждаше. На къде беше отишло то? Трябва веднага да го намерят, защото разбойниците, които сигурно вече са разпратили преследвачи, макар то да не е вече в подземиято, ще го открият и заловят.

Орловото перо пак коленичи на земята и затърси с очи. Само по земята можеха да открият някаква следа от него. Мишката, който също се беше навел, като погледна сухата пръст, каза тъжно.

— Нищо няма. Суха е земята и следи не личат. Загубихме го.

— Не, не сме го изгубили — прошепна Орловото перо. — Ако по коравата земя то не е оставило стъпки, оставило е следи по клонките на храстите. Ето вижте тук едно клонче отъркано от обувка. Ето тук по-напред още едно. Значи то е вървяло към върха на хълма. Бързайте да го настигнем на време.

Тримата започнаха да се катерят като котки по хълма. Това беше по-мъчно за бащата на Бела, но нали беше за спасението на едно дете, бащата не се жалеше. Лазеше с ръце, с крака да не остане назад от малките си другари. И само за няколко минути те бяха на върха на хълма. Когато се изкачиха и огледаха, пред тях се откри само една пропаст, толкова закрыта от гъстите листа на храстите, че не се виждаше нищо долу. От момчето нямаше ни следа.

Очите на бащата се насълзиха. Като видя това, Орловото перо каза твърдо.

— Ще го намерим, каквото ще да става. И чрез него ще открием следите на твоята Бела и моя брат Гълъб, защото вижда се, че изгубихме следите на Ястреба и другия разбойник.

И той се хвана за един клон и почна да се спуска по стръмнината. Хващаше се от клон на клон и така лазеше надолу. Но изведнъж, когато беше увиснал точно над пропастта, клонът, за който се беше хванал, изпраця и се счупи. Орловото перо се откъсна и като камък полетя към пропастта.

— О! О! — извикаха Мишката и бащата на Бела, смъртно изплашени.

Втурнаха се към края на скалата, но напразно. След миг Орловото перо изчезна в пропастта.

— Загина! Най-славното момче, най-безстрашното, най-доброто загина — изохка бащата на Бела. — Да беше видял поне брата си, за който тръгна и намери смъртта си. Каква съдба, каква съдба. И заради мен и моята Бела загина!

И със замрежени от сълзи очи, със задавено гърло, бащата хвана за ръка Мишката и го повлече надолу, да види дали ще могат да намерят някъде тялото на мъртвия си забравим другар.

ГЛАВА ПЕТА

ПЪРВОТО НАПАДЕНИЕ НА СТОМАНЕНАТА РЪКА. ЕДНО ЩАСТЛИВО ПАДАНЕ. КАКВО ЧУ ОРЛОВОТО ПЕРО ЗА СТОМАНЕНАТА РЪКА. ТАЙНАТА.

Като тичаха по склона надолу, за да стигнат по-скоро при падналия си другар, бащата на Бела и Мишката бяха толкова развълнувани и забъркани от мъка, че не забелязаха нищо наоколо си. А наоколо стотина крачки от тях, в гъстите храсти мръдна едно клонче, друго, трето. Може би вятърът си играеше с тях? Не, това не беше вятърът.

И ето изведнъж, когато Мишката и бащата на Бела бяха вече до храстите, от гъстата им зеленина изскочиха няколко разбойника начело с Ястреба и се нахвърлиха отгоре им. Мишката само за миг можа да извика. След това запушиха устата им и вързаха ръцете им отзад.

— А, ти ли си бил! — изкрещя Ястреба, като позна в пребледнелия старец бащата на Бела, този, който беше тръгнал по следите на Ястреба да търси детето си и когото Ястреба щеше да убие, ако Орловото перо и другарите му не бяха се намесили. — Падна ли ми пак в ръцете. Сега ще те науча — извика Ястреба. — Водете го при Стоманената ръка, да му покаже как се пекат хора на жарава. — Едно момче ни избяга, но вас хванахме.

Разбойниците, другари на Ястреба, поведоха бащата на Бела и Мишката, който беше пребледнял като платно.

— Едно момче им избягало, — сигурно това е чудното момче — помисли бащата на Бела. — Боже, колко приличаше то на мойта Бела. Дали ще я видя, преди да умра? Не, не ще я видя вече. Бедното ми дете!

А когато нещастният човек мислеше това, разбойниците го доведоха до една скала. Ястреба натисна една издатина на скалата и

някъде отвътре се чу силен глух звън. След това скалата се завъртя, като ония четирикрили врати, които има по големите хотели и се откри вход. Но Мишката и бащата на Бела най-много се учудиха, че подземието беше като истински тунел за влак. По стените светеха лампички и под тяхната светлина лъщяха две тесни прави релси. А на релсите чакаха един малък локомотив и един открит вагон. Един от разбойниците отиде при локомотива, а другите насядаха в откритото вагонче. Нещо изсвири, светна електричество и подземната малка железничка полетя като вятър из това незнайно подземие. Ако това беше при някакъв друг случай, Мишката би изкрещял от възторг и би подхвърлил шапката си във въздуха високо, високо. Но сега тая чудесна малка железничка не ги водеше на весела разходка, а към робство и може би към смърт. И студени тръпки полазиха по тънкия слабичък гръб на Мишката. Той се взираше напред, но освен каменните студени черни стени на тунела и тук-там малките електрически лампи, които прехвърчаха като светулки в тоя подземен страшен свят, нищо друго не се виждаше. Мишката дори не можеше да се притисне до стария си другар. Той беше на другия край на вагона.

— О, да беше жив сега Орловото перо, той сигурно щеше да измисли нещо за спасението ни, но сега...

И очите на Мишката отново се насълзиха и от подземния вятър, но и от голямата горчива болка, която се спря на гърлото му.

* * *

Но това, което Мишката никога не би повярвал, се беше случило. Орловото перо беше жив.

Как стана това? Чудо ли беше? Не, не беше чудо, защото чудеса по света не стават. Но беше наистина нещо съвсем необикновено. Точно под скалата, от която падна Орловото перо, имаше дълбоко блато, което събираше водите си от няколко подземни извори. Голяма беше силата, с която полетя Орловото перо и ако беше паднал на твърда земя не би останало нищо от него. Но водата го спаси. Той плесна в нея, изплиска цял водопад, потъна доста надълбоко, но остана жив и след малко, макар и мокър, излезе на брега.

— Какво чудно спасение! — помисли той, като гледаше блатото и изцеждаше дрехите си. Почти никъде не беше се ударил, само на няколко места по лицето и ръцете го бяха одраскали клонки при падането.

Първата му мисъл беше да иде на върха при другарите си и да ги успокои. Той не се съблече, остави да го изсушат вятъра и слънцето и затича, за да не изстине, към върха на хълма. Изкачването беше все пак мъчно и тъй измина много време, докато той се изкачи. Когато стигна върха, там не намери никого. Слънцето блестеше самотно по листата и вятърът подухваше така тихо и пустинно, като че никога човешки крак не беше стъпвал тук.

Какво ли се беше случило с Мишката и бащата на Бела?

Колкото и да беше опасно, Орловото перо се реши и извика няколко пъти силно, като сложи ръцете си на фуния. Но отговор неговия глас не намери и се върна сам с ехото на долините.

Земята тук беше съвсем суха и спечена. Никаква следа не можеше да се намери. Тогава Орловото перо тръгна да обикаля без посока на всички страни. После, като не откри нищо, слезе съвсем от хълма и тръгна по една долчинка из малки горички. Така той излезе изведнъж до едно голямо езеро. Орловото перо легна в миг на земята. В бляскавите води на езерото до самия му бряг той видя една лодка и в нея двама души. Те разговаряха нещо оживено.

Изведнъж една смела мисъл изпълни със сила сърцето на Орловото перо. Той пропълзя като котка до самия бряг, скри се зад храстите и се вслуша в разговора на двамата, които бяха в лодката. Единият от тях казваше:

— Да, да, сигурно ти казвам. Чух го с ушите си. И Ястреба и Стоманената ръка са ни лъгали. Те наистина са богати и силни, но само от грабежи са станали такива. И нашият господар Стоманената ръка не е истинският Стоманена ръка. Имало друг Стоманена ръка, един велик учен и в неговото владение било наистина чудесно да се живее. И затова него го наричат Бялата стоманена ръка. А този тук Черната стоманена ръка.

— Но защо никой не може да иде при Бялата стоманена ръка? — попита другият в лодката.

— Защото той живее отвъд едно голямо езеро и до една висока планина. А Черният е завардил всички пътища и лови всички, които са

тръгнали да търсят Белия. Които му се покорят, като нас, ги взема за свои хора, плаща им по малко и ги използва, а който не му тръгне по гайдата, прави го роб в своето имение. А от неговото имение е мъчно да се излезе. Нали знаеш с каква стена е обградено. Пиле не може да прехвъркне.

— Хайде да избягаме при Белия — рече другарят му.

— Не, не е още време, аз ще ти кажа кога. Сега да вървим, че е време вече да занесем на Ястреба рибата, която хванахме, инак пак ще има крясъци.

И двамата бързо подкараха лодката, и тя като малка чайка отлетя по гладкото езеро. Орловото перо остана сам на брега. Той беше смаян от това, което чу. Толкова смаян, че цяла минута не знаеше какво да прави. Значи, наистина страната на Стоманената ръка, където е искал да иде брат му и бащата на Бела е чудесна страна, но един разбойник е заграбил същото име и пленява всички, които търсят истинския Стоманена ръка. О, ето как ще спаси Орловото перо всички. Като се промъкне в страната на истинския Стоманена ръка — Белият. Но на къде трябва да го търси? И може ли да остави тия места, където са Мишката и бащата на Бела и онова чудно момче и брат му Гълъб? И как да преплува това езеро?

Изгубил сили, Орловото перо седна на брега и се замисли. Той мислеше за славната страна на истинския вожд — Стоманена ръка и колко хубаво би било, ако пожертвува живота си, за да помогне на робите на Черната стоманена ръка. Мислеше, защо има разбойници и зли хора по света и защо всички не живеят в мир и обич. Мислеше и не забелязваше, както беше унесен, че зад гърба му го дебнеха.

ГЛАВА ШЕСТА

И ОРЛОВОТО ПЕРО ПЛЕНЕН. В КЛАДЕНЕЦА. ВНЕЗАПНОТО ПОЯВЯВАНЕ НА ЧУДНОТО МОМЧЕ. БЯГСТВОТО.

Нищо не усети Орловото перо, а разбойникът, който го дебнеше се доближаваше все повече и повече. И ето внезапно, като хладна халка, около шията на Орловото перо плесна и се завъртя и веднага го затегна примката на едно въже.

— А! — извика Орловото перо и скочи да се запази, но примката тъй го затегна, че той падна на земята задушен.

Разбойникът се надвеси бързо над него и тогава Орловото перо изтръпна. Това беше Ястреба.

— Е, най-сетне и теб те залових. Другарите ти са отдавна в ръцете ми. Но ти си по-добър лов. Онези двама ги заловихме и ги заведохме при Стоманената ръка, а ти ще бъдеш само мой. Хайде тръгвай!

И той поведе Орловото перо не към скалата, зад която беше тунела с влака, а съвсем на друга страна в една малка горичка.

— Е, скова ли ти се езика от страх? — запита Ястреба злобно Орловото перо, който мълчеше.

— Не, лъжеш се, езикът ми съвсем не се е сковал — каза кротко Орловото перо. — Не, човече, аз мисля сега за приятелите си.

— А за мене не мислиш ли? — още по-злобно попита Ястреба.

— Мисля и за теб. И те съжалявам. За приятелите ми наистина ми е тъжно, но и се гордея с тях, защото те погиват заради своите близки като истински хора. А ти, Ястребе? Какво си ти? Теб мога само да те съжалявам. Защото кажи ми, за какво живееш ти? Само да крадеш и да убиваш! Човече, човече, как не те е срам от себе си. Не си ли имал и ти майка, братя, сестри? Не си ли бил дете като мен? Как можа да станеш това, което си сега? Кажи ми?

Разбойникът, който в началото се подсмиваше злобно, като слушаше Орловото перо си рече: — Я, го гледай, все пак не се бои от мен! — А когато Орловото перо заговори за майка му, Ястреба, без да иска трепна, спомни си внезапно за своята майка, която с толкова любов го беше отгледала и като че ли за миг наистина се засрами от себе си. Но той не искаше да признае това пред едно момче и затова, като се намръщи, викна.

— Я ти много не разправяй, а върви по-бързо!

Орловото перо не каза нищо повече. Той мислеше сега за брат си, за Мишката и за бащата на Бела, които навярно никога нямаше да види.

В това време стигнаха до един стар кладенец. Разбойникът се спря, завърза и краката на пленника си и с въжето си го спусна като чувал на дъното на кладенеца.

— Искан да ме удави — помисли си Орловото перо, но като усети под себе си твърда земя, разбра, че кладенецът беше пресъхнал.

А като го спусна долу, разбойникът слезе след него, взе си въжето и му каза:

— Не се опитвай да викаш, напразно ще е, — и отново се покатери и изчезна от светлото гърло на кладенеца, там, където се виждаше един чудно светъл кръг от далечно слънчево небе, което беше сега така непостижимо за Орловото перо.

* * *

Колко време Орловото перо лежало в дъното на кладенеца, не знаеше точно. Всичките му опити да се освободи отидоха напразно. А докато лежеше така самичък, за много неща си спомни той. За майка си, за светлите поляни, където играеха на воля с другарите си и за всичко, което имало хубаво по света и от което сега беше така далече.

Стресна се и се събуди от някакъв шум.

Отвори очи и се огледа. Нямало никого около него. Небето, горе в устата на кладенеца, се синееше пак светло и слънчево. Орловото перо усети силен глад и жажда. Той се опита да се повлече малко на колене, дано намери някой корен до стените на тоя широк кладенец и сега изведнъж видя, че от едната страна на кладенеца имало вход и

малка подземна галерия. Той едва беше успял да се примъкне на двадесетина крачки и неочаквано трепна. Прилепено близо до стената на галерията смъртно бледо там стоеше същото онова чудно момче, което бяха срещнали в подземие, когато влязоха през морската скала. Сега то не искаше да бяга, а приковано на едно място, гледаше с големите си чудно хубави изплашени очи Орловото перо, който лежеше вързан на земята. Като се боеше да не побегне пак, Орловото перо бързо го заговори.

— Само моля ти се, приятелю, не бягай. Аз не съм от разбойниците, аз съм техен пленник. И ако ти от тях бягаш и се криеш, моля ти се ела и ми развържи ръцете.

Една минута чудното момче, с дългите до шията коси, остана неподвижно, като че нямаше сила да се помръдне, после пристъпи към Орловото перо и с треперещи пръсти бързо развърза въжето, с което яко бяха стегнати ръцете му. Щом усети ръцете си свободни, Орловото перо развърза и краката си и скочи. Остра болка от стегнатите до сега крака го накара да стисне зъби, но той и не попипа наранените места, а бързо хвана за ръка чудното момче.

— Непознати приятелю, — прошепна той — благодаря ти и никога няма да забравя, какво направи за мен. А сега, ако и ти бягаш от разбойниците, по-скоро да бягаме, докато не се е върнал някой от тях тук. А после ще приказваме. Сега само ми кажи през тая галерия ли да тръгнем?

— О, не през тая галерия! — прошепна с тих, чуден и тънък като на момиче глас чудното момче. — Тая галерия води към скривалището на разбойниците. Аз избягах веднъж от нея, но пак трябваше да се върна насам, защото разбойниците бяха заградили всички, полета по хълма, дето исках да избягам. И там хванаха един мъж и едно момче. И аз избягах.

— А! — извика Орловото перо. — Значи хванаха един мъж и едно момче? Но по-добре ще ми разправиш всичко, като избягаме от тук. А сега не ни остава друго, освен да се изкатерим по този кладенец. Хайде тогава!

И, като подигаше чудното момче по малките плочки, наредени като стъпала по стената на кладенеца, те почнаха да се изкачват.

— Чудно нещо — мислеше Орловото перо. — Какви меки и нежни ръце има това момче и какви малки крака.

И той побутваше кротко спътничето си, да се изкачва по-скоро.

ГЛАВА СЕДМА

КОЙ БЕШЕ ЧУДНОТО МОМЧЕ. ЕДИН РАЗБОЙНИК, КОЙТО НЕ Е РАЗБОЙНИК.

Като излязоха от кладенеца, Орловото перо се огледа. Наоколо беше пусто. Ястреба го нямаше. Сигурно той не беше очаквал, че ще се намери някой да развърже пленника му и не беше оставил стража наоколо.

— До тук всичко е добре — каза Орловото перо на спътника си. — Никога не ще забравя какво направи за мен. Но по-скоро да се отдалечим от това опасно място.

Когато бяха вече доста далече от кладенеца, Орловото перо погледна пак дългите коси на чудното момче, неговите нежни ръце и слабички рамена и попита.

— Приятелю, кажи ми сега, толкова ли много са те измъчвали там, та си така отслабнал и си заприличал на момиче?

— Да, измъчваха ни много, но аз съм си момиче — прошепна тихо чудното момче.

— Момиче? Ти си момиче?

— Да, само за да избягам незабелязано, се преоблякох като момче.

— А не се ли казваш Бела? — извика внезапно Орловото перо.

— Да, аз се казвам Бела. Но ти от къде знаеш името ми?

— Бела! — извика Орловото перо и я хвана за ръката. — Та аз и моя другар Мишката дойдохме заедно с твоя баща тук да се помъчим да те освободим теб и моя брат Гълъб. Ние още в подземията те видяхме, но ти се плашеше от разбойниците и избяга. А аз, след като излязохме от подземията, паднах в една пропаст и изгубих баща ти и Мишката. И боя се за тях да не са ги хванали. Да не са те онзи старец и онова момче, които си вяла заловени от Ястреба и другарите му.

— Те? Татко? Онзи човек татко! Не е възможно! Татко е по-млад.

— Да, но баща ти се преоблече, Бела, за да не го познаят.

— О! Но тогава е той! О, Боже! Татко тръгнал да ме търси, и заради мен го хванали пак. Татко, татко! — и бедното момиче закри лицето си с ръце и започна тихичко да плаче.

Нажален, Орловото перо сложи ръка на рамото ѝ.

— Бела, не плачи Бела. Може би нищо не им се е случило. И може би ние ще успеем да ги освободим. Та там в ръцете на Стоманената ръка е и моя брат. Ти виждала ли си го? Казва се Гълъб.

— Гълъб? Не, не го познавам, — и Бела пак заплака.

— Значи не сте били заедно. Но ти... Не, не трябва да плачеш, а трябва веднага да се помъчим да направим нещо за спасението им. Все пак, Бела, сега ти не си сама и аз не съм сам. Колко е хубаво, че се срещнахме. Чакай, какви са тия следи там?

И, като остави за малко разплаканото момиче, Орловото перо изтича на десетина крачки, където по земята се виждаха пресни човешки следи.

Той бързо се наведе и внимателно започна да ги разглежда. Те бяха следи на възрастен човек. Кой ли беше минал от тук? Дали Ястреба или някой непознат?

Орловото перо беше съсредоточил всичкото си внимание в следите, които откри. Бела още плачеше, със скрито в скута си лице, и двамата не забелязаха, че един съвсем непознат страшен човек, с нож в ръка, ги приближаваше, като се прикриваше зад една малка близка могила.

Той беше съвсем близо до тях, виждаше се и главата му, страшна като на разбойник и светлата стомана на ножа, който бляскаше на слънцето. В този миг Орловото перо се обърна.

— Предайте се! — викна непознатият веднага.

— Не! — изкрещя Орловото перо смело, сякаш искаше с вика си да спре човека с ножа, който беше тъй близо до Бела.

Орловото перо нямаше със себе си оръжие. Да се спаси можеше само, ако побегне. Но Бела? Тя не ще може да бяга като него. А ето, и разбойникът е съвсем близо вече до нея.

Орловото перо не се бави нито миг. Той се хвърли към Бела и я закри с ръцете си готов да я защитава до смърт. В това време и тя видя човека с ножа, изпищя и се скри зад Орловото перо.

— Назад! — извика още веднъж Орловото перо на разбойника и извади електрическото си фенерче. Смелото момче реши да се опита да излъже разбойника и рече — Ако направиш и стъпка, ще хвърля тая бомба отгоре ти.

Разбойникът се спря, но се засмя.

— Браво! Че това не е бомба знам, но все пак ти си юначно момче. А аз едно искам да знам. Вие приятели ли сте на Ястреба?

В миг Орловото перо помисли, че това е някой другар на Ястреба и ако го излъже, че и той е приятел на Ястреба, може би ще се спасят с Бела. Но Орловото перо веднага отхвърли тая мисъл.

— Не, — рече той смело — с разбойници ние не сме приятели!

Като чу това, непознатият се усмихна, скри ножа си и дръпна брадата си. И пред смаяните деца се показа лицето на съвсем нов човек, млад и усмихнат.

— Учудвате ли се? — попита той. — Да, аз само съм се преоблякъл като разбойник, а не съм такъв. Аз съм така нареченият

Тайната стъпка и съм пратеник и разузнавач на Бялата стоманена ръка. Чували ли сте за него?

— Бялата стоманена ръка! — извика Орловото перо — и се спусна към непознатия — Ти си от хората на Бялата стоманена ръка? О, как исках да го намеря! Защо той не дойде да помогне на робите на Черната стоманена ръка?

— И това ще стане — отговори замислено Тайната стъпка — Но ние още не сме достатъчно силни. А освен това досега никой не е успявал да се промъкне тук от нашите хора и да види какво може да се направи. Аз съм първият, който успях да се промъкна. Сега слушайте какво ще ви кажа. Тук, между пленниците на Черната стоманена ръка, има един стар учен изобретател. Ние трябва да го намерим. Само с негова помощ, ще успеем да направим нещо за освобождението на робите на Черната стоманена ръка. Да вървим! По пътя ще ви разкажа подробно всичко.

ГЛАВА ОСМА

В ГРАДА НА ЧЕРНАТА СТОМАНЕНА РЪКА. СТАИЧКАТА ПОД ПОКРИВА. ПРУЖИНЕНИТЕ ОБУВКИ.

Орловото перо, Бела и Тайната стъпка, пратеникът на Бялата стоманена ръка, вървяха дълго из пущинаци, по баири и долини. Водеше ги Тайната стъпка. Водеше ги и разказваше:

— Черната стоманена ръка си е направил в една долина един малък град, от стотина големи сгради. В една от сградите, най-хубавата, живее той, а в останалите, затворени, работят пленниците му — роби. Целият град е заграден в кръг от една висока стена с електрически жици отгоре и никой не може да премине през нея, освен през вратите. Но там пазят разбойниците на Стоманената ръка. Това е градът на Черната стоманена ръка. Освен града, той владее всичките тия диви околности, из които сега минаваме. И на границите на това широко имение, по върховете на планините и хълмовете, навсякъде той е поставил свои хора, завардил е всички пътища и така не успява почти никой да се промъкне в града. Но и ние там в нашия град сме като пленени, макар да сме доста силни, защото той ни е обградил и нас тайно от всякъде със свои хора. И затова и на мен ми беше толкова мъчно да дойда тук, без да ме уловят.

— А защо Бялата стоманена ръка не тръгне с хората си да нападне града на разбойниците? — попита Орловото перо. — Хората ли му са много малко?

— И хората му са по-малко от хората на Черната стоманена ръка — отговори Тайната стъпка — и стените на града на разбойниците са непроходими. Само ученият може да ни помогне.

— Но с какво ще ни помогне този учен? — попита Орловото перо.

— Бялата стоманена ръка — отговори Тайната стъпка не желае да се пролива кръв. А с каквато и сила да нападнем разбойниците, те сигурно ще се съпротивляват и ще има жертви. За това трябва да намерим стария учен. Той е открил един прах, с който ще можем да приспим за една нощ всички разбойници и тогава победата е наша. Дано тоя старец е жив още и успеем да го намерим. Инак всичко е свършено.

Тайната стъпка знаеше един таен проход, през който можеха да се промъкнат в града на разбойниците.

— Но Бела не трябва да идва с нас, трябва да я скрием — каза Орловото перо — Тя не трябва да се излага на опасности.

— О, не, искам да дойда с вас! — извика Бела. — Защо да не споделя и аз вашата съдба?

— Не, Бела, — промълви Орловото перо, като я хвана за ръката. — Не, Бела! Ти достатъчно много си изстрадала, за да те подлагаме на нови изпитания. А и теб те познават разбойниците и лесно ще те открият. Не, по-добре ние ще отидем сами. И ще се помъчим да открием следите на баща ти и Мишката и ако можем да им помогнем.

И Орловото перо и Тайната стъпка заведоха Бела в една скрита пещера и, като ѝ набраха цял куп, плодове, за да има какво да яде, стиснаха ѝ за последен път ръката и се разделиха с нея. Със сълзи на очи, тя гледаше след тях и шепнеше.

— Орлово перо, Орлово перо, колко си ти смел и добър. О, дано не ти се случи нещо!

Мръкваше вече, когато Тайната стъпка заведе Орловото перо до един висок баир, над който блестяха само звездите. И ето пред смаяния поглед на Орловото перо се откри градът на Черната стоманена ръка, заграден с висока стена, която закриваше къщите до покривите. По тая стена като змии светеха електрически жици. Само на най-високите къщи под покривите се виждаха прозорци с решетки.

— Това е той, градът на страданията и мъките — каза Тайната стъпка. — Там отиваме сега. Да се прегърнем, Орлово перо, защото не знаем, дали ще излезем от там живи, ако ни открият. А сега да те заведе до стената и да се опитаме да намерим малкия проход.

Когато стигнаха до високата каменна стена, с която беше заграден града на разбойниците, Тайната стъпка извади малък лист с чертеж и по него скоро намери един камък на стената, който

изглеждаше съвсем равен на другите, но щом Тайната стъпка го натисна, той се отвори и в дебелината стена се откри проход, колкото да се провре човек. Един след друг, със замрели от вълнение сърца, двамата преминаха от другата страна на стената и стъпиха в града на разбойниците. Когато се изправиха, те се видяха зад гърба на някаква висока сграда. Беше нощ, но електрическата светлина на близката улица достигаше и до тях и те виждаха всичко наоколо.

Внезапно наблизко се чува гласове.

— Усетиха ни — прошепна Тайната стъпка — Орлово перо, аз ще ида на ляво, а ти на дясно, за да не ни хванат заедно. Тука наблизко има една къща, пред която стърчи голяма статуя на лъв. В тая къща най-горе живее ученият. Ако стигнеш при него, сложи ръката си в юмрук на челото и той ще разбере, че те праща Бялата стоманена ръка. Това е всичко. Бързай сега!

Двамата веднага се разделиха. Когато стигна до съседния ъгъл и се обърна, Орловото перо видя, че там, в дъното на теснината, между къщите и градската стена, отдето се вмъкнаха, сега някакви хора с викове се бяха нахвърлили върху Тайната стъпка и го бяха хванали. Орловото перо за миг помисли да се притече на помощ. Но това щеше да бъде безполезно. Ще хванат и него. А той, той има великата задача да намери учения, преди да го хванат като Тайната стъпка.

Предпазливо, като се оглеждаше, Орловото перо се промъкваше край къщите из по-тъмните ъгълчета, като търсеше пред коя къща има статуя на лъв. Той беше почнал вече да се отчайва, че ще намери такава къща, когато видя пред една не много висока къща с желязна затворена врата, статуята на голям страшен лъв със зинали уста. Да се вмъкне през вратата беше невъзможно. Но Орловото перо не се колеба нито миг. Той се залови за дъждовната тръба и по нея, като котка се изкачи до върха, под самия покрив, дето се виждаше едно тъмно прозорче. Орловото перо бутна крилата на прозорчето, което нямаше решетки и скочи бързо в стаята. Но когато огледа стаята, ясно осветена от уличните лампи, видя, че вътре няма никой. Орловото перо изтръпна. Тайната стъпка му беше казал, че ученият е винаги тук. Ако го няма тук, значи с него нещо се е случило.

Орловото перо отиде към вратата. Опита се да я отвори, тя беше заключена. В същия миг от другата ѝ страна се чуха викове и удари на чукове. Сигурно искаха да я разбият. Какво ли се беше случило? Сега щяха да го хванат. Орловото перо тръгна към прозореца и се спъна в нещо, което го подхвърли на високо, като пружина. Той се наведе и видя някакви чудни обувки с пружини.

Орловото перо не се бави нито миг. Той разбра, че с тия обувки сигурно ще може да се скача малко по-добре, отколкото с неговите и бързо ги обу и отиде при прозореца. Когато погледна, видя, че долу на светлата улица се бяха събрали вече хора. Смелото момче не се побоя никак. Той стъпи на прозореца, от там се покачи на покрива и побягна по ламарината. И чу зад гърба си гласовете на хората, които бяха нахлули вече в стаята.

— Дръжте го, старецът избяга през прозореца — викаше някой от тях.

— Не, не! — викаше друг. — Това не е старецът, а някакво момче избяга през прозореца.

— А какво се е случило с учения? Къде е той? Всички го мислехме в стаята, а сега изведнъж изчезнал. Тичайте да стигнем момчето!

Няколко души се втурнаха на покрива. Тогава, без да се уплаши и без да се бави нито миг, Орловото перо скочи с пружинените обувки към земята, без да знае щеше ли да остане жив или ще се убие.

— Той се хвърли от покрива! Хвърли се от покрива! Ще се убие!
— чуха се виковете от улицата.

ГЛАВА ДЕВЕТА

РАБОТИЛНИЦАТА НА РОБИТЕ.

ОКОВАНОТО МОМЧЕ. ОТКРИТИЕТО.

С разперени ръце Орловото перо падна върху настилната на улицата. Но тук се случи нещо съвсем чудно. Вместо да остане да лежи със счупена глава. Орловото перо отскочи високо във въздуха. Пак падна и пак отскочи високо. Отново се блъсна в настилната и пак подскочи. Тия, които го следяха от улицата, не разбираха, че Орловото перо вече нарочно подскачаше. Той беше разбрал, че като се блъска силно в земята с пружинените обувки, подскача, прави големи скокове и така ще може да избяга от нападателите си.

И наистина, те с викове се втурнаха след него, но той така бързо, на огромни скокове, като голям скакалец, летеше напред, че скоро избяга далече от преследвачите си. Скоро и гласовете им вече не се чуваха. Тогава Орловото перо се огледа. Той видя, че се намира на една улица, по-тъмна от другите, пред голямо бетонно здание, което приличаше на фабрика. Отвътре долитахше глух трясък и свистене.

Орловото перо се опита да отвори една от вратите. Тя беше заключена. Само прозорците над нея, от които, навярно, влизаше въздухът, бяха отворени. Орловото перо направи няколко скока с пружинените си обувки, докато се засили повече и след това, като се удари силно в земята, подскочи толкова високо, че можа да се хване за горния перваз на вратата. А от там му беше лесно да се хване за прозореца и да се изкачи до него. Но преди още да надзърне и да види какво има вътре, той чу пак от дъното на улицата човешки гласове. Сигурно преследвачите му приближаваха. Без да мисли много, за да не го видят къде е, Орловото перо се мушна през прозореца. За миг пред очите му се откри огромна зала с тъмни сводове, горящи пещи и железни стълбове и Орловото перо скочи на пода сред тая чудна работилница.

Пружинените му обувки го предпазиха и тоя път. Той подскочи веднъж, а след това с ръцете си се задържа за земята. Като се изправи, пребледня изумен. Той видя под сводовете на тая мрачна работилница такава ужасна и мъчителна картина, каквато никога не беше помислял. Не беше и сънувал дори. Около пещите и около машините работеха хора. Но на всички краката бяха завързани с големи дълги синджири за стълбовете, за да не могат да избягат. А някои бяха съвсем оковани неподвижно, навярно бяха наказани.

— Боже, Боже... — прошепна си Орловото перо. — Дали и Мишката и бащата на Бела и Тайната стъпка са някъде из тия зали, оковани вече и като роби на разбойниците се измъчват в непосилен труд? И как да им помогне? Как да спаси и тия нещастници? Нима могат да се счупят оковите им!

Орловото перо не можеше повече да се стърпи. Той видя най-близо до себе си, оковано за един стълб, едно момче. Лицето му изразяваше такова страдание, че без да се бави нито миг, Орловото

перо се спусна към него и улови желязната верига, с която беше оковано.

— Не пипай ключа! — извика окованото момче. — Той е съединен с желязна жица, която е свързана със звънци и разбойниците веднага ще чуят.

— Нека чуят, нека ме хванат, само да не гледам повече това! — извика Орловото перо, грабна ключа и отключи веригата.

Но в същия миг надалеч се чуха силни звънци, а след това и викове.

— Хора, — извика Орловото перо на окованите. — Сега не ще мога да ви помогна. Трябва да спася поне това момче, че разбойниците идат. Но аз пак ще се върна. Да знаете, аз пак ще се върна. Орловото перо пак ще дойде или като пленник или като освободител. А сега да бягаме! — извика той на освободеното момче и, като го улови за ръката, защото то едва стоеше на краката си от слабост, поведе го бързо напред. От движението, освободеното момче се съживи и затича по-бързо.

Но виковете зад гърба им нарастваха. Гонеха ги вече.

— Няма ли тук някъде изход от тая страшна зала? — попита Орловото перо.

— Не.

— Ами чакай, какви са тия релси на земята? Къде извеждат те?

— Това са релсите на подземното електрическо влакче, — отговори новият другар на Орловото перо.

— Тогава да тичаме по тях, все може да намерим някакво спасение. Инак сме загубени.

Те затичаха с всичка сила по релсите. Викове и тропотът на стъпките зад тях все повече нарастваше. А пред тях в далечината нещо светеше като звезда.

— Там сигурно има локомотив. Да можем само да стигнем — каза другарят на Орловото перо.

И те с нова сила затичаха. Все по-голяма и по-разискрена светеше звездата — фарът на локомотива. Ето го, той е вече на десетина крачки, а преследвачите са на повече от петдесет. В същия миг другарят на Орловото перо изкрещя.

— Пази се! Пуснаха топката!

И преди Орловото перо да направи и едно движение, нещо го блъсна в гърба, той политна, отскочи. Зад него някой изохка. Орловото перо се съвзе в миг, обърна се и видя прострян на земята своя другар. Не желязната топка от тавана, която разбойниците от далече с електричество бяха пуснали в движение, а бедният момък беше блъснал Орловото перо. Блъсна го да го спаси, а сам попадна под удара на топката и сега лежеше като мъртъв на земята. Разбойниците бяха на тридесет крачки и с размахани ръце и зловещо осветени от светлината на локомотива страшни лица, приближаваха. Без да се бави нито миг, Орловото перо грабна полумъртвия си другар, скочи с него на локомотивчето на подземната железница и дръпна една ръчка. Локомотивът полетя с тънко свирене напред.

— Избягаха, избегаха! — закрещяха диво разбойниците, като видяха, че момчетата се изскубнаха от ръцете им.

А Орловото перо, щом разбра, че опасност вече, поне за малко време, няма, остави локомотива сам да си върви, а се надвеси над другаря си. Разкопча му дрехата около шията. На главата, между косата на темето, се чернееше струйка кръв. Орловото перо почна да бърка по джобовете си за кърпа. Нямаше. Тогава бръкна в джоба на ранения. Извади кърпа и заедно с нея падна някакво портретче. Орловото перо превърза бързо главата на спасителя си с кърпата и тогава погледна портретчето. И извика. На портрета той видя майка си. Но тогава? Раненото момче, което го спаси, което се жертвува за него, което лежеше неподвижно беше... беше сигурно неговият брат Гълъб!

— Братко! — извика Орловото перо и падна на колене при полумъртвия Гълъб.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ТРИ ТАЙНСТВЕНИ СЛУЧКИ В ЕДНА НОЩ

За пръв път, откакто беше напуснал родния си дом и се беше разделил от майка си, горещи сълзи закапаха от очите на Орловото перо. Как можа да стане това? Толкова време да търси брата си и, когато го намери, когато го позна, да не може да му се обади. И той, Орловото перо, е причината за това. Защото Гълъб се пожертвува, за да го спаси.

Локомотивът глухо трещеше по релсите. Орловото перо усещаше само, че летят напред и не мислеше повече за локомотива. Той стискаше брата си за ръцете, разтъркваше слепите му очи, милваше го, целуваше и се мъчеше да го съживи. Защото сърцето на Гълъб още биеше и той не беше умрял, а само паднал в безсъзнание от удара.

Но макар че, като прилепяше ухо до гърдите на брата си, чуваше сърцето му, Орловото перо все пак не знаеше, след тоя удар, и при такава рана на главата, дали Гълъб ще остане жив и това изпълваше душата му с гореща мъка.

— Гълъбе, Гълъбе — шепнеше той, ту по-високо, ту по-тихо, — братко, отвори очите си, заживей отново, братко, и ние ще бъдем най-щастливите хора на земята.

И Орловото перо преглеждаше пак превръзката на главата на скъпия си брат, милваше и мокреше с пръсти слепите му очи.

Внезапно силен удар разтърси и двамата и Орловото перо отскочи настрана, а полумъртвият Гълъб за миг отвори очи.

Локомотивът, оставен без ръка, която да го управлява, беше стигнал на края на подземния си път и понеже не го спряха, блъсна се в стената. Това беше същата оная скала, която заграждаше подземната железница и през която разбойниците прекараха и качиха на железницата пленените другари на Орловото перо: бащата на Бела и Мишката. Но този път, наистина, се оправдаха думите: всяко зло за добро. От удара на локомотива скалата, която иначе Орловото перо не

щеше да може да отвори, се откачи от секретния си винт и цялата се разтвори.

Орловото перо, който от удара едва се задържа на краката си, веднага разбра каква е работата и извика от радост. И вратата на подземиято се отвори, а с нея се отвориха и очите на брата му.

— Братко!

Гълъб не разбра, какво му каза Орловото перо. Но той позна новия си другар, макар още пред очите му всичко да се въртеше в мъгла, позна го и му се усмихна. И пребледнелите му устни трепнаха.

— Ти ли си, Орлово перо...

Повече не можа да каже и отново потъна в тежък сън.

Но в сърцето на Орловото перо надеждата се събуди, кръвта му заигра и като че ли по-леко, и бодро заблъска в сърцето.

Орловото перо прегърна с две ръце брата си, сне го от локомотива и излезе през отвора на скалата. Пред него се откриха в нощта полетата и хълмовете, из които беше минавал с Мишката и бащата на Бела. Той си спомни пак за тях и пак се натъжи, но сега нямаше време да мисли за друго. Трябваше да спаси брата си, своя чудесен брат Гълъб. Трябваше по-скоро да го скрие някъде, да не би разбойниците да ги проследят.

И като напрегна всичките си сили, Орловото перо взе отново брата си на ръце и го понесе към една горичка, която се виждаше на двеста-триста крачки.

На няколко пъти щеше да падне от тежестта на полумъртвия си брат. Няколко пъти го слага на тревата да си поеме дъх, но всякога бързаше да върви пак напред. Боеше се, че разбойниците са тръгнали след тях и ще ги открият.

Беше настъпила среднощ. Светло, обсипано със звезди, небе се издигаше тайнствено над потъмнялата земя, като че ли някой там горе бдеше с хиляди очи за бедните обитатели на земята и искаше да подкрепи и да вдъхне сили на Орловото перо.

Най-сетне смелото момче стигна горичката. Положи брата си до един храст върху меката трева и коленичи до него. Гълъб все още спеше полумъртъв сън, но като че ли малко по-спокойно се издигаха и спускаха гърдите му. Орловото перо седна при него да си почине. Той гледаше брата си, гледаше лъскавите листа на храста, увиснали върху лицето му, осветени от светлината на небето, и тишината, която се

разстилаше наоколо, го изпълваше с някакво голямо тъжно и топло чувство. Като че ли всичко беше сън. Като че ли това не е той, който играеше с другарите си там в родната страна. О, колко чуден беше животът на земята. Какви неща ставаха по тая огромна черна земя, поистинала от нощта, върху която сега седеше Орловото перо. Той сякаш я усещаше как плува сега тя из въздушните пространства, също като ония звезди на небето. И дали на някоя от ония звезди не седяха също тъй двама братя самотни и гонени?

Сън обхващаше очите на Орловото перо, а той трябваше да бърза. Но как да носи братя си? Как да го занесе до пещерата, където оставиха Бела? Та пещерата е далече.

Орловото перо накъса дълги пръчки, гъвкави и яки и, както плетеше дъната на кошове от върбови пръчки, изплете едно подвижно легло, постла го с трева и сложи братя си отгоре. Завърза ранения на леглото, закачи на това подвижно легло ремъка на панталоните си и повлече предпазливо братя си напред. Бавно се вървеше така и кой знай колко време щеше да трябва на Орловото перо, за да стигне пещерата, ако не срещна на пътя си един кон, който мирно пасеше на една поляна. Орловото перо го хвана бързо, качи на коня братя си, седна сам отгоре и се понесе напред.

Още преди да се разсъмне, той стигна пещерата. Скочи от коня и се примъкна през храстите при скритата врата на пещерата.

В пещерата беше тъмно.

— Бела! — повика тихо Орловото перо.

Никой не се обади.

— Сигурно е заспала — помисли си той.

Орловото перо пристъпи тихо, светна с клечка кибрит, който беше намерил в стаята на учения в града на разбойниците и, при треперливия пламък на кибритената клечка, огледа пещерата. Тя беше празна. Бела я нямаше.

Орловото перо усети как студени тръпки полазват по тялото му. Къде беше Бела? Какво се беше случило с нея? Защо тя не е тук?

Той се върна бързо на мястото, дето беше оставил коня. Потърка очите си и не повярва. Усети как му се завива свят. И брат му Гълъб с коня беше изчезнал. Като луд Орловото перо се огледа наоколо. Нямаше ги никъде. Полянките се тъмнееха пусти. Той се спусна насам-натам, забрави всяка предпазливост, почна да вика:

— Гълъбе, братко! Бела! О, господи, какво става тук!

Но от никъде никакъв отговор. И едва сега за първи път Орловото перо видя, колко диво беше това място, колко самотен беше той на тоя свят, и пак студени тръпки го пронизаха. Той затича на разни страни. Тичаше през долини, храсти и горички. Стигна при един хълм. Там се пенеше река с големи бързеи и водопади. В тая самотна пустинна нощ водите ѝ бучеха страшно. В миг Орловото перо видя зад храстите лодка. В нея седеше човек. Той искаше да излезе на брега, но изпусна лопатата си, бързеят повлече лодката му и тя полетя по един водопад, заедно с човека.

— Загина! — помисли Орловото перо и се спусна към подножието на водопада.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ДВАМА ВРАГОВЕ СТАВАТ ПРИЯТЕЛИ. ПРЕД СЪДА НА СТОМАНЕНАТА РЪКА.

Когато Орловото перо стигна мястото, дето падаше водопадът, той видя човека от лодката да се върти безпомощно в кипналите пенести води, които изглеждаха в мрака на нощта бели като сняг. Около човека плуваха парчета от разчупената лодка.

Орловото перо бързо се съблече и се хвърли във водовъртежа. Той знаеше добре да плува. И скоро успя да улови една от дъските на строшената лодка и да я подаде на давящия се. Това го спаси. Човекът се улови за нея, тъкмо когато губеше вече сили и водовъртежът щеше да го погълне.

След още няколко минути борба с буйните води и двамата успяха да излязат на брега. Но щом стъпи на сушата, човекът от лодката падна на пясъка безсилен. Орловото перо се надвеси да го разтрива и едва сега двамата се видяха и едновременно се познаха.

— Ястреба! — промълви бледен Орловото перо.

— Орловото перо! — изсъска през зъби Ястреба. — Е, — добави той мрачно. — Помогна ми да се спася, защото не знаеше, че съм аз, а сега вече ще ме убиеш. Хайде, свършвай по-скоро. Имаш ли нож? Побързай, че може и сам да свърша, преди тебе. Така съм си счупил главата.

— Ранен ли си? — извика Орловото перо и попипа главата му. Нещо топло обля пръстите му. — Кръв! — прошепна Орловото перо и, вместо да извади нож, както мислеше разбойникът, Орловото перо отпра ръкава на блузата си и завърза ранената глава на разбойника.

С мътни сурови очи го гледаше разбойникът. Той усети как стегнаха раната му и как болката от главата се разлива в топла вълна по цялото му тяло, по което лепнеха мокрите дрехи. И ето в тоя миг, като гледаше в тъмното надвесена над себе си замислената глава на това момче, на което беше причинявал само страдания, а което сега го

спаси от смърт, Ястреба изведнъж усети, за пръв път в живота си, някаква мъка и разкаяние за нещо. И за пръв път се почувствува лош човек.

Намръщен, защото не искаше да издаде чувствата си пред това момче, от което в тая минута се срамуваше, Ястреба рече тихо.

— До сега ние бяхме врагове. Но ти спаси живота ми. И аз искам да ти се отплатя, за да не съм ти длъжен вече за нищо. Казвай, какво искаш от мен, обещавам ти всичко, което мога.

— Слушай Ястребе, — рече Орловото перо мрачно. — Не защото съм ти помогнал да излезеш от водата, ще искам да използвам твоята готовност да ми помогнеш. А защото Ястребе, и ти все пак си човек, колкото и злини да си сторил и ти все пак имаш човешко сърце и ако това човешко сърце у теб още не е умряло, аз те моля да ми кажеш, какво стана с моя брат Гълъб и с Бела, които така тайнствено и внезапно изчезнаха преди малко и какво стана още с Тайната стъпка, с бащата на Бела и с моя другар Мишката. Ако ти ми кажеш истината, аз ще забравя всичко лошо, което си причинил на моите другари и освен това, ако ти ги спасиш и освободиш, готов съм да ти остана роб до гроб. Кажи, Ястребе, съгласен ли си?

— Къде са Тайната стъпка, бащата на Бела и твой другар Мишката, зная и ще ти кажа. Но за твой брат Гълъб и за Бела и за тяхното изчезване, за което говориш, не зная нищо.

— Вярно ли е това, Ястребе? Но какво тогава може да се е случило? Коя е тая тайнствена и зла ръка, която ми ги отне, Ястребе?

Разбойникът, който се беше съвзел, се изправи и каза.

— Не зная нищо, младо момче. Но ти ме спаси и аз ще сдържа думата си. Ела с мен. Ще ти покажа къде са на твоята Бела бащата, твой другар Мишката и Тайната стъпка. Само ще вървиш тихо. Аз съм се скарал със Стоманената ръка, и неговите хора не трябва да ни виждат заедно.

Без да каже нито дума, Орловото перо тръгна след довчерашния си най-голям враг.

С пенливите си белоснежни води водопадът все така шумно слиташе в пропастта на нощта. Двамата необикновени спътници вървяха напред, отново към града на Черната стоманена ръка, откъдето Орловото перо беше избягал тая нощ. Хиляди мисли се носеха като вихрушки в главата на смелото момче. Той мислеше за брата си Гълъб,

за Бела и за тяхното необикновено изчезване. О, дано в града на Стоманената ръка научи нещо за тях и за другите си другари.

Като превалиха през един баир, Ястреба и Орловото перо стигнаха до една пещера. От тази пещера Ястреба изкара едно малко автомобилче, двамата с Орловото перо седнаха и полетяха с такава светкавична бързина, че само след половин час бяха пред стените на града. Но Ястреба не въведе Орловото перо в града по улиците, а през едно тайно подземие.

— От тук ще те заведа право в двореца на Стоманената ръка — каза му Ястреба. — Но ако те хванат, не отговарям.

С огнена сила биеше сърцето на Орловото перо, докато вървяха из подземиято. Сега той щеше да види най-сетне оня страшен разбойник, за който говореха всички — Черната стоманена ръка, свирепият човек, който беше заробил толкова хора.

Ястреба водеше Орловото перо, наистина, по съвсем тайни пътища. От подземиято започнаха да се изкачват по една тясна стълба и, след няколко стотици стъпала, намериха се на върха на някаква кула, в едно скривалище зазидано в стената, в което можеха да се поберат само двамата.

— Гледай сега! — рече Ястреба и отмести с ръка една плочка под краката им.

— Гледай сега! — рече Ястреба и отмести с ръка една плочка под краката им.

Орловото перо, се наведе и погледна. На един висок позлатен стол, като на трон, седеше човек със свирепо лице и златен меч в ръка. Ръката му беше облечена в ръкавица от лъскава стомана.

— Това ли е Черната стоманена ръка? — попита шепнешком Орловото перо.

— Да, това е той.

— А какво ще става тук? Каква е тая стража около него?

— Сега ще видиш.

В същия миг Орловото перо едва сдържа вика си. В залата при Стоманената ръка въведоха трима пленници. И те бяха: бащата на Бела, Мишката и Тайната стъпка.

Разбойниците, с голи ножове в ръце, започнаха да ги разпитват. Бащата на Бела, когото започнаха да разпитват пръв, мълчеше и не отговаряше нищо. След това се обърнаха към Тайната стъпка.

— Я слушайте! — извика им той. — Я по-добре ме оставете на мира. Нали знаете, че и на шиш да ме опечете, пак не ще ви кажа кой съм и от къде съм дошъл и защо.

Тогава Стоманената ръка се обърна към Мишката и му рече.

— Двамата ти другари ще бъдат изгорени живи. Отговори сега ти, за да видим какво ще заслужиш. Казвай, какво търсите в моето царство и кой ви е водачът.

— Бедният Мишка! — помисли си Орловото перо — Блед е като сняг. Сигурно думица не ще може да промълви.

Но за голяма изненада на Орловото перо, Мишката, слабичкият страхливичък момък, излезе смело напред и извика.

— О, Стоманена ръка! Напразно от мен очакваш да чуеш повече от другарите ми. Едно само ще ти кажа. Ти можеше да убиеш тия, които са тръгнали да се борят за свободата, за правдата и истината, но тяхното светло име ще остане винаги в душите на живите им другари. И друго още знай. Орловото перо, славният ни водач е още жив. Сега узнахме. А рано или късно той ще ти отплати за всичко. Той никога не се отбива от своята цел.

— Мишка, славни, обични приятелю! — шепнеше си Орловото перо, като го слушаше отгоре. — Какво смело сърце си имал ти! Но, бедни приятелю, ти се лъжеш в моята сила. О, мъчно е, много мъчно е да направя нещо за вас и другите роби!

— Да се изгори и този! — извика в това време Стоманената ръка. — Давам им три дни срок. Ако до тогава ми предадат къде се крие Орловото перо, ще им подаря живота. Иначе в огъня.

Стражата отведе подсъдимите.

— Сега да бързаме — рече Ястреба на Орловото перо. — По-скоро да бягаме, докато не са ни открили, защото покрай тебе и аз може да си изпатя.

— Не! — рече твърдо Орловото перо — Не, аз не ще избягам от тук. Не ще напусна тая кула, докато не спася другарите си.

— Но ти можеш да ги спасиш, само ако сам се предадеш на Стоманената ръка.

— Ако няма друг изход, тогава ще се предам — рече твърдо Орловото перо. — Изгубих брата си, изгубих Бела, сега какво ми остава? Да се предам, та ако може това да спаси поне другарите ми или с тях заедно да умра.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

ОКОВАНИЯТ ЧОВЕК. ЕДИН ПРАХ, КОЙТО СТРУВА ПОВЕЧЕ ОТ КУП ЗЛАТО.

— Чувай, Орлово перо, — рече Ястреба — преди да се предадеш, ела ми помогни в една важна работа. Нали вече станахме приятели! Ела с мене!

— Не, не мога да оставя другарите си в ръцете на вашия главатар — отговори Орловото перо. — А и толкова тайнствени неща се случиха. Аз трябва да ги разгадая. И братата си и Бела, които изчезнаха така чудно, трябва да потърся.

— Но аз ще те заведа при един човек, от който можеш да научиш нещо.

— Кой е този човек?

— Ела с мене, ще го видиш.

Орловото перо помисли малко. Не беше ли по-добре да иде след Ястреба? Да се предаде има време. Стоманената ръка беше дал 3 дни срок на пленниците си. Ако през това време Орловото перо не направи нищо за спасението им и за намирането на Гълъб и Бела, тогава вече ще се предаде на Стоманената ръка, за да спаси поне Мишката, бащата на Бела и Тайната стъпка. А сега да върви с Ястреба.

И Орловото перо тръгна след разбойника. Пак минаха през тайни входи, пак се спуснаха в едно подземие и дълго ходиха. Ястреба осветяваше пътя им с малко електрическо фенерче. Неочаквано, Орловото перо позна, че това подземие беше същото, в което попаднаха той, Мишката и бащата на Бела, когато следяха Ястреба и когато за пръв път срещнаха Бела преоблечена като момче. Ястреба се спря пред една стена и, като натисна по особен начин една от каменните плочи, отвори се врата. И Орловото перо пак си спомни как тогава Ястреба казваше на другаря си, че тук ще се скрият, ако се скарат със Стоманената ръка.

— Влез! — рече разбойникът и въведе Орловото перо в една тясна каменна стая. — Това е моето скривалище — продължи да говори той. — И Стоманената ръка не го знае. Той е много алчен и аз си знаех, че макар да съм му верен помощник, рано или късно ще се скараме с него и си приготвих място, където да мога да се крия от него. Сега се карах с него, защото той взема всичко със себе си. Но за да го победея, може да ми помогне само един човек, този, който съм затворил в съседната стая и при който те водя сега. Този човек е... но по-добре виж го сам кой е. — И при тези думи Ястреба отвори едно прозорче и Орловото перо надникна през него и веднага сърцето му като чук силно удари. В тая стая той видя един седнал, окован, с верига на ръката човек, с високо чело, с брада и очила. Точно такъв, какъвто Тайната стъпка му беше казал, че е великият учен, изобретателят. Ето, значи къде е той. Ето защо Орловото перо не го намери в стаята му. Значи Ястреба го е пленил, докато всички хора на Стоманената ръка мислеха, че е избягал.

— Кой е този човек? — попита тихо Орловото перо Ястреба. — Не е ли той един велик изобретател?

— Да, — отговори Ястреба. — Той е един химик — изобретател. Той е измислил един прах, с който може да приспи за един миг всички хора в една улица, ако поръси от праха във въздуха. За това аз го плених. Искан да ми даде този прах. С този прах искам да приспя Стоманената ръка и хората му и да завладя аз града, да стана аз главатар. Но този учен не ще да ми даде праха, макар че аз му давах за едно пакетче цял куп злато. Лъже ме, че не е измислил такъв прах и не казва къде го е скрил. Затова те водя тук. Може би на теб ще ти го даде. Иди при него. Ако измолиш праха и се сдобиеш с него, ще ти се отплатя, ще върна свободата на химика, а и на твоите приятели ще върна свободата, щом победи Стоманената ръка.

Орловото перо слушаше разбойника със замряло сърце.

— Добре, — каза той. — Пусни ме да вляза при него. Ще се опитам да взема праха, но ти обещавай, че ще затвориш това прозорче и не ще ни следиш и подслушваш.

— Заклевам се да извърша точно това, което искаш — отговори Ястреба.

И разбойникът отключи вратата на подземната стая, в която беше затворил учения и пусна вътре Орловото перо.

С тихи трепетни стъпки младото момче тръгна към учения. Той все тъй си седеше, подпрял главата си на ръка и като че мислеше нещо. Орловото перо се обърна да види, дали разбойникът е затворил вратата и прозорчето и дали не го следи отнякъде. Но Ястреба си беше съдържал този път думата и беше затворил всичко, да не гледа.

Тогава Орловото перо пристъпи по-смело към учения и направи знака, който му беше казал Тайната стъпка, като сложи ръката си в юмрук на челото, та ученият да познае кой го праща.

Но за най-голямо учудване, ученият не се мръдна от мястото си.

— Колко дълбоко се е замислил — рече си Орловото перо и, като се приближи съвсем близо до него, досегна го с пръст по рамото.

Но ученият пак не помръдна. Тогава Орловото перо го улови за ръката. Но в миг се дръпна изплашен. Ръката на учения беше студена и неподвижна като камък. Той беше мъртъв! Умрял като си е седял.

Умрял! А с него и последната надежда на Орловото перо да спаси другарите си в съюз с Ястреба беше угаснала. Защото без праха

и Ястреба не ще може нищо да направи.

Орловото перо щеше вече да се изтича да повика Ястреба, когато забележа, до десния крак на учения, нещо написано на плочата. Младото момче бързо се наведе. На плочата пишеше:

„Ако някой преди разбойника прочете това, нека знае, че приспивният прах е в златната табакера, на капака на която е изобразен моя лик. Нека каже това на Руен, моя приятел. Само той знае къде е златната табакера, и знае, че прахът е в нея.“

Орловото перо смаян прочете всичко. Златната табакера, праха, Руен. Кой е тоя Руен и къде е сега?

Орловото перо бързо заличи писмото на учения. Не трябваше друг да го знае. И добре направи. Защото Ястреба в същия миг извика:
— Защо се бавиш толкова?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ПРИ БЯЛАТА СТОМАНЕНА РЪКА.

— Хей, Орлово перо, защо се бавиш толкова? — повторно се чу отвън гласът на Ястреба.

— Ела! Ела! — извика Орловото перо.

Разбойникът влезе.

— Великият химик е мъртъв — промълви тихо Орловото перо.

Ястреба се смая. Той се опита да съживи учения, но напразно.

— Нямам аз късмет — изговори разбойникът мрачно. — Не ми върви. Надявах се на този учен, а ето че той умря, без да каже къде е приспивният прах.

— Чувай, Ястребе — промълви тогава Орловото перо. — И на теб и на мен не ни върви. Ти няма сега как да победиш Стоманената ръка, а аз загубих и брата си и Бела, а и най-добрия ми приятел Мишката го грози смъртна опасност. Недей, Ястребе, мисли вече само за богатства, за златото на Стоманената ръка, а ела ми на помощ, помогни ми да спася своите близки и ще видиш, и на теб ще ти стане по-приятно да живееш. Чувай още какво ще ти кажа. Аз зная един човек, единствения, който може да победи Стоманената ръка. Ако ти ми помогнеш да го намеря, може би и ти ще имаш полза от това. Защото в неговата земя и ти ще намериш по-честит живот.

— Кой е този човек? — попита Ястреба.

— Бялата Стоманена ръка. Вождът на най-щастливите хора. Не си ли чувал за него? Тайната стъпка е негов човек.

— Как да не съм чувал. Та той нали е смъртният враг на моя главатар — Черната Стоманена ръка. И нали неговите земи сме завардили ние и хващаме и ограбваме всички, които искат да идат в неговия град? Но ти говориш смешни неща, Орлово перо. Как мога да ида аз там? Та той веднага ще заповяда да ме изгорят жив. Не е виждал добро от мен!

— Това е вярно, Ястребе, от тебе и от твоите другари той не е виждал добро. Но той има славно сърце. И не ще ти направи нищо, като

му кажа, че ти си вече мой приятел и ми помагаш за спасението на моя брат и моите другари. Да, Ястребе, само Бялата Стоманена ръка може да ни помогне, заведи ме при него!

Ястреба мълчеше. Той беше разбойник и до сега, без да му трепне сърцето, беше вършил само злини, беше ограбвал и измъчвал хората. Какво е добро и любов той не знаеше.

Но ето, това смело момче, което го спаси от смърт, като че изпълни душата му с нова светлина. Разбойникът се бореше със себе си. Той не искаше да се подаде на доброто, да отстъпи от лошите си навици и все пак един глас му казваше:

— Ако това момче беше твой син, не би ли направил всичко за него? Би направил. Но ето, то, макар че не ти е син, постъпи като истински син и ти спаси живота. Сега трябва и ти да му помогнеш.

Най-сетне, след дълга борба, разбойникът послуша тоя глас и каза на Орловото перо.

— Добре, ще дойда с теб и ще те заведа при Бялата Стоманена ръка.

При тия думи Орловото перо му стисна горещо ръката.

— Ястребе, не ще забравя никога това твое добро. Но нека, преди да тръгнем, да погребем въвн от това подземие, горе на земята, под слънцето тоя велик учен.

— Имаш право — рече Ястреба. И той изведе от скривалището си малък електрически автомобил, качиха на него мъртвия, седнаха и те до него, и електрическото автомобилче безшумно полетя из кривите тунели на подземиято. Една ярка лампа блестеше на челото на автомобила и им осветяваше пътя.

Когато излязоха отново на полето под слънцето, двамата спътници видяха, че нямаше с какво да изкопаят гроб на учения. Затова го сложиха под едно дърво, засипаха го с клонки и листа и продължиха пътя си с електрическото автомобилче, което летеше като вятър бързо.

Като птица се мушкаше автомобилът в горичките, излизаше на полетата, прехвърляше баири, спускаше се в долчинките. От бързия бяг се образуваше вятър, който шибаше по лицето Орловото перо, разпалваше кръвта му, мислите му. С втренчени напред в далечината очи, Орловото перо мислеше за тоя велик час, който настъпваше в неговия живот. Срещата с Бялата Стоманена ръка, един от най-

великите хора на света. Ще може ли да помогне той на Орловото перо да спаси Мишката, бащата на Бела и Тайната стъпка и да издири къде изчезнаха Гълъб и Бела? Сега за Орловото перо Бялата Стоманена ръка беше последната и единствена надежда.

Дълги часове летяха двамата с разбойника из най-потайни места. Ястреба избираше най-пустинния и безопасен път, където не се срещаше жива душа.

Най-сетне, под високото палещо слънце, затрептяха чудесни като мечта, сини, високи до облаците планини и колкото ги приближаваха, толкова планините растяха и от сини, ставаха зелени.

— Сред тия планини е градът на Бялата Стоманена ръка — рече Ястреба — Хората на Черната Стоманена ръка са завардили всички проходи, но аз ще те преведа през такива места, че никой не ще ни спре.

И Ястреба подкара автомобила през една дълбока гора.

Дълго се качваха по стръмнини и слизаха, докато най-сетне пред тях под слънцето, долу в нозете им, блеснаха кулите на чудесен град. Един поглед стигаше за да се види, че тоя град не беше обикновен. Къщите му бяха чудно хубави, по покривите се зеленееха градинки с цветя, а по улиците се виждаха само весели и засмени мъже, жени, деца в такива хубави дрехи, та Орловото перо помисли, че сънува.

Той се опомни само, когато електрическият им автомобил спря на един площад, на който се бяха събрали много хора на коне. Пред всички стоеше на коня си хубав замислен човек с дълга брада. Той говореше нещо на останалите конници. Но като видя автомобила на Ястреба и Орловото Перо, прекъсна думите си и се обърна към тях.

— Кои сте вие и какво търсите тука?

— Ние търсим Бялата Стоманена ръка, защитника на нещастните по света — рече Орловото перо.

— Аз съм Бялата Стоманена ръка — отговори конникът. — Кажете какво искате!

Развълнуван, с изпълнен с трепет глас и с гореща молба в очите, Орловото перо разказа на Бялата Стоманена ръка всичко, което се беше случило с него и другарите му.

— Сега само ти, о, Бяла Стоманена ръка, можеш да им помогнеш и да ги спасиш! — завърши Орловото перо.

Бялата Стоманена ръка изслуша мълчаливо Орловото перо, после каза:

— Ние сами, смело момче, сега сме се запътили за там. Искаме да спасим нашия чудесен другар — Тайната стъпка, който падна в плен. Пък и не можем да търпим вече разбойничествата на лъжливия Стоманена ръка. Но без приспивния прах на учения, сигурно не ще победим. Разбойниците са добре укрепени и са по силни от нас. Сега без приспивния прах има само един начин да победим. Някой, от града на разбойниците, да ни отвори вратите. Но кой може да стори това?

Настъпи дълбока тишина. Орловото перо погледна в очите Ястреба, сякаш искаше да му каже нещо.

Тогава неочаквано се чу глас.

— Аз ще отворя вратите, Бяла Стоманена ръка, но след това ще ми простиш ли и ще ме приемеш ли при своите хора?

Тоя глас беше на Ястреба.

— Ястребе, как можеш да питаш това? — извика Бялата Стоманена ръка. — Ако ти направиш това добро, как може да не ти простим!

— Тогава аз тръгвам! — извика Ястреба. — А вие елате след мен! Утре в полунощ ще ви отворя вратите тайно!

И той като стрела отлетя с електрическия си автомобил.

Орловото перо остана при конниците. Дадоха му кон и редом с Бялата Стоманена ръка и неговите хора той потегли след Ястреба към най-опасната, но велика борба.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ИЗМЯНА И ПРЕДАТЕЛСТВО.

Сега, като беше с конницата на Бялата Стоманена ръка, Орловото перо не се боеше вече от нищо. Но той се тревожеше много, ще успее ли Ястреба да им отвори вратите на разбойническия град на време. И ще ли успеят хората на Бялата Стоманена ръка, да завладеят града на разбойниците, преди те да се усетят. Мъчеше го и мисълта за Мишката, за бащата на Бела и Тайната стъпка. Не ще ли ги погуби Черната Стоманена ръка, преди хората на Бялата Стоманена ръка да ги освободят?

Но най-много от всичко се измъчваше Орловото перо за своя отново, така тайнствено, загубен брат и за малката, милата, чудесна Бела. Щеше ли да узнае той някога, какво се е случило с тях и дали те са още живи?

Бялата Стоманена ръка беше смел и опитен вожд. Той преведе конницата си през най-тайни места, за да не ги забележи никой. А когато наближиха града на разбойниците, спряха в една гъста гора да чакат настъпването на нощта.

— Орлово перо — заговори Бялата Стоманена ръка. — Сигурен ли си ти, че Ястреба наистина ще ни отвори вратите на техния град. Дали той не ни мами?

— Не, аз мисля, че не ни мами — отговори твърдо Орловото перо. — Ястреба не е вече по-раншният зъл разбойник.

— А ако ни измами и ни предаде на Черната Стоманена ръка? — промълви пак вождът на конницата.

— Не, Бяла Стоманена ръка, не се бойте от Ястреба — отговори още по-твърдо Орловото перо.

— Тогава да вървим! — извика Бялата Стоманена ръка. — Вече се мръкна и ще можем да продължим пътя си незабелязано.

И ето, освободителната конница потегли пак на път. Хората мълчаха и тихо се промъкваха из храстите, стиснали здраво юздите. В полумрака се чуваше само пръхтенето на конете и техните твърди

стъпки по коравата земя. Така вървяха дълго. Най-после в далечината се появи едно озарено от светлина небе. Там беше градът на разбойниците. Горещо възмущение заля сърцето на Орловото перо и то заблъска по-силно. Сега, сега вече настъпва най-страшното и великото.

Когато настъпи точно полунощ, хората на Бялата Стоманена ръка завързаха конете си в храсталаците и започнаха пеши да се промъкват към стените на града. Те бяха добре въоръжени, бяха много на брой и вярваха в победата си.

Все по-малко и по-малко оставаше разстоянието между тях и високата стена на града. Дълбока тишина лъхаше с нощния ветреца от полетата. Като стигнаха до стената, без никой да ги забележи, хората на Бялата Стоманена ръка се притаиха и зачакаха Ястреба да им отвори вратата.

Така, в дълбоко мълчание, измина четвърт час, после половин час. Никой не им отваряше вратата. Тогава, като помислиха, че Ястреба чака да му дадат знак, те почукаха на огромната желязна врата. И ето, сега изведнъж бравата изскърца, мръдна се и вратата широко се отвори.

И Орловото перо и хората на Бялата Стоманена ръка едва не извикаха от ужас. На вратата се показва една орда от въоръжени до зъби разбойници, предвождани от Черната Стоманена ръка.

— Ха, ха, ха! — започна да се смее зловещо главатарят на разбойниците — Ха, ха, ха! Бяла Стоманена ръка, пипнах ли те най-после! И не правете опит да се защитавате! Само кръв ще се пролива. Ястреба ви предаде и вие сте обградени от всички страни. Вижте! — и той изсвири силно с една свирка и от всички страни зад гърба на хората на Бялата Стоманена ръка му отговориха също такива изсвирвания.

— Предадени сме и измамени — промълви Бялата Стоманена ръка на Орловото перо. — Ястреба излезе предател. Обградени сме от всички страни. Не ни остава друго, освен да се борим на живот и на смърт и честно да умрем. Ще дам заповед на хората си за борба.

— О, не, Бяла Стоманена ръка — прошепна бързо Орловото перо, смаян от предателството на Ястреба и готов на всичко. — Почакай малко! Аз искам най-напред да поговоря малко с разбойниците.

— Добре, говори, но бързо! — прошепна вождът, а сам заповяда на хората си да се съберат в кръг и да са готови да посрещнат нападението от всички страни.

Тогава Орловото перо излезе напред и извика с всичка сила:

— Черна Стоманена ръка, чакай малко! Спри хората си да не ни нападат. Ние не искаме да се пролива кръв и ще се предадем. Но преди това, искам да ти задам един въпрос: кажи, познаваш ли Руен?

— Руен ли? Кой е този Руен? — попита високо Черната Стоманена ръка хората си, без да разбира хитростта на Орловото перо.

— Руен е старецът — овчарят, който живее на върха на зеления хълм! — чуха се гласове от много страни — Е, защо питаш?

Като чу това, очите на Орловото перо светнаха от незначайна радост. Това и искаше той: да узнае кой е Руен и къде живее.

— Слушай — прошепна той на Бялата Стоманена ръка, без да отговаря вече на разбойниците. — Слушай, велики човече, не се бори да проливаш кръв, а се предай. А аз ще тръгна да търся Руен. И ако го намеря, спасени сте. И вас ще освободя. Затова запазете си живота. Черната ръка не ще ви погуби веднага. Той ще ви вземе роби.

— Но ти нали също си пленник, как ще избягаш сега и ще тръгнеш да търсиш Руен?

— Ето как — рече Орловото перо, извади от джобовете си някакви чудни обувки, обу ги бързо, подскочи, удари пети в земята и, преди някой да разбере що става, всички видяха Орловото перо във въздуха. А като падна и се удари в земята, подскочи още по-високо и след миг кацна като птица на върха на самата градска стена.

— Дръжте го! Дръжте го! — завикаха разбойниците. — Този е бил Орловото перо, дето хвърчи и дето открадна Гълъб. Дръжте го!

Но Орловото перо тичаше тъй бързо и тъй ловко по покрива на стената, че и с куршум мъчно можеха да го стигнат.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

СМЪРТОНОСНИЯТ ПРАХ

Орловото перо знаеше, че от него зависеше сега живота не на един, а на стотици хора и затова тичаше като луд по стената на разбойническият град. Когато избяга толкова далече, че виковете зад него вече се не чуваха, той скочи от стената, прибра пружинените обувки в джобовете си и затича по полето, което се откри пред него. От далечината духаше тих нощен вятър и заливаше с бодрост пламналото му лице. Само веднъж да стигне до Зеления хълм, дето живее Руен! Орловото перо се сещаше кой хълм наричат разбойниците Зеления. Той беше тоя, на който растеше борова горичка, която и през зимата се зеленее. Орловото перо го беше забелязал. Тоя хълм се намираше близо до мястото, дето изчезнаха Гълъб и Бела.

Далече беше жилището на стареца Руен и много път трябваше да извърви Орловото перо. Но той вече знаеше поляните, където пасяха конете на разбойниците, и се запъти натам. Ако го срещнеше някоя група от разбойници, Орловото перо знаеше, че е загубен, но трябваше да бъде смел. Защото само с бързина и смелост може би щеше да поправи това, което им причини с предателството си Ястреба. Предател! Наистина ли Ястреба беше станал предател? Все още Орловото перо не можеше да повярва, макар всичко да говореше, че това е истината. Колко тъмни и неразбрани са понякога сърцата на хората. И ето и Ястреба. Мислеше си смелото момче, че разбойникът е станал по-добър, след като го спаси от смърт. А то какво излезе!

Скоро той видя в нощния полумрак, до един храст, нещо черно, което мърдаше. Животно ли беше или човек? На пръсти, приклепнал, Орловото перо се приближи. Един миг тревога, сърцето му сякаш спря да бие, после той с тих радостен вик се хвърли към черното същество.

— Кончето, моето славно конче! — прошепна Орловото перо и го потупа по гладката като кадифе шия. — Хайде миличък, като вятър трябва да летим!

И като каза това, смелото момче се метна на гърба на коня, стисна с колене топлия му корем и двамата полетяха през храсти и ровове.

Дълго свири вятърът в ушите на Орловото перо, дълго кънтяха твърдите стъпки на коня по полетата и баирите. Звездите побледняха, погаснаха, на изток развиделя и утрото настъпи. В същото време Орловото перо видя зеления хълм. Той завърза коня си за едно дърво и затича към върха на хълма. Там, при боровата горичка, се виждаше само една сламена колибка.

Орловото перо затича към колибата. Вратата ѝ беше широко отворена. И когато Орловото перо застана на прага, слънцето зад гърба му изгря и я освети отвътре цялата. Но и без слънцето, вътре беше светло, защото сред колибата гореше жарта на погаснал огън.

До огъня, на един пън, седеше старец. Седеше и спеше облегнат на ръцете си.

Орловото перо знаеше, че трябва да бърза и по-скоро да разкаже всичко на стареца и да му поиска праха, защото хората на Черната Стоманена ръка може би бяха по следите му. Затова той веднага се спусна към стареца и го побутна.

— Дядо, събуди се! Нямам нито миг за губене! Кажи ми, ти ли се казваш Руен?

Но старецът не помръдна. Орловото перо го раздруса. Той пак не се помръдна. Седеше неподвижен, също тъй, както и великият учен седеше в скривалището на Ястреба.

— И той е умрял! — помисли Орловото перо и изтръпна. — Умрял! А къде е златната табакера? Нима и тая последна надежда е изчезнала? А Орловото перо си мислеше да вземе праха и с него да приспи разбойническия град и да спаси хората на Бялата Стоманена ръка и своите приятели. Но сега какво можеше да направи?

Нямаше какво друго да стори и, макар да му беше мъчно за бедния старец Руен, той почна да го пребърква, но златната табакера не намери. Отчаян, Орловото перо седна на земята, безсилен повече да се бори със съдбата, когато извика от радост. В дъното на колибата той видя да блести на земята златната табакера. Орловото перо скочи и я грабна. Разтвори я бързо. Тя беше празна. Чудният приспивен прах на великия химик го нямаше вътре.

Излъгал ли беше с написаното на плочата ученият? Или някой беше откраднал праха? Затова сега Орловото перо не можеше да мисли. Изгубил всяка надежда, той стоеше с празната златна табакера и не знаеше какво да прави. В тая минута видя в дъното на колибата, прикрита от храсти, дупка. Орловото перо надникна. Нищо не се виждаше. Тогава той взе една главня от огъня и си светна. Дупката водеше в някаква подземна пещера. Орловото перо се провря и влезе в пещерата. Но като освети с главнята пещерата, видя една картина, която го изненада и изуми повече от всичко до сега.

На земята, сред пещерата, един до друг, лежаха братът му — изгубения Гълъб и Бела. Лежаха неподвижни със затворени очи, сякаш спяха. До тях се виждаше едно малко пликче.

— Дали и те са мъртви? — като светкавица тежка мисъл прекоси главата му и Орловото перо се спусна към тях.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ГРАДА НА МЪРТВИТЕ. НЕОЧАКВАНИЯТ КРАЙ.

— Братко! Бела! — извика Орловото перо, като сграби ръцете на спящите и ги раздруса.

Но те лежаха неподвижни, без да знаят, че техният най-скъп приятел беше до тях. Ръцете им бяха студени като камък. Нима Бела и Гълъб бяха вече умрели?

Орловото перо седна до тях, замилва ледените им ръце и по бузите му започнаха да се търкалят светли горчиви капки. Орловото перо безшумно плачеше. Той беше изгубил две от най-скъпите си същества на света. Млъкнали бяха завинаги две пълни с любов сърца, никога вече той не щеше да чуе гласа на своя брат, на Бела. Какво се беше случило с тях? Как изчезнаха те в оная нощ, когато ги загуби и двамата и какво беше станало после?

В тая минута Орловото перо си спомни и за бащата на Бела. Бедният, той не можа дори да види своето мило чедо! И сега, пленени от Черната Стоманена ръка, може би и него и Мишката ги очаква смърт. Да можеше поне на тях да помогне. Но как? Да беше намерил приспивния прах на учения! А вместо праха, ето какво му отреди съдбата да намери: само студените тела на Гълъб и Бела.

Орловото перо избърса мокрите си очи и едва сега погледът му се спря на малкото пликче, което лежеше близо до мъртвите. Той го взе и отвори. Вътре имаше малка желязна кутийка, пълна със ситен бял прах, който веднага почна да дими, щом въздухът се допря до него.

Орловото перо бързо затвори кутийката. Една чудна мисъл просветна като светкавица в душата му. Ами ако тоя прах в кутийката е приспивният прах? Но тогава може би Гълъб и Бела не са умрели, а са само заспали дълбок сън?

Нищо не разбираше Орловото перо от всички тия тайнствени неща, които се бяха случили около него. Но да се мъчи да ги разгадава

сега той нямаше време и не можеше. Може би Гълъб и Бела ще се пробудят от тоя мъртвешки сън. Но кога? Какво трябваше да прави той? Да стои при тях да ги пази и да чака пробуждането им? А ако, в това време, Черната Стоманена ръка реши да се разправи с бащата на Бела, с Мишката, с Тайната стъпка и хората на Бялата Стоманена ръка и ги погуби? Не трябваше ли Орловото перо да им се притече на помощ? Може би тоя прах ще ги спаси. Да, Орловото перо трябва да забрави за малко мъката си и любовта си към Гълъб и Бела и да отиде незабавно в града на разбойниците. Ами ако този прах в кутийката не е приспивният прах, а най-обикновен прах? Тогава?

Орловото перо много искаше да го опита, но това беше невъзможно, защото имаше опасност да приспи и себе си. А тогава кой щеше да се притече на помощ на пленниците? Не му оставаше нищо друго, освен да действа на слуки. Да отиде с тая кутийка в разбойническия град и, ако прахът е истинският приспивен прах, да победи, а ако не, да бъде хванат от разбойниците.

Орловото перо се наведе и целуна по умните изстинали чела брата си и Бела, после, като ги покри по-добре с дрехите им и взе кутийката с праха, върна се от пещерата в колибата. Старецът Руен още седеше неподвижно. Орловото перо угаси огъня, за да не се подпали колибата и излезе. Бързо се спусна към коня, метна се на гърба му и като ястреб полетя обратно към града на Черната Стоманена ръка.

Хвърчаха минутите, летяха часовете. Орловото перо беше отново пред градската стена. Слънцето се беше скрило зад черни облаци, духаше вятър и вихрушки от прах се въртяха из въздуха.

— Само веднъж да се промъкна в града, без да ме забележат! — мислеше си Орловото перо.

Той избра най-пустото място и там с пружинените обувки скочи върху стената, а от стената вътре в града. Затича напред и скоро се намери на първата улица. В същата минута на среща му се явиха един, двама, трима разбойници. Без да се бави, Орловото перо извади кутийката и, щом доближи първия разбойник, без да слуша виковете му, пръсна в очите му от праха.

Сега щеше да се види. Победа или смърт за Орловото перо. Ето, от праха се образува цял облак чуден дим, обгръща разбойника и, тъкмо той посяга да хване Орловото перо, залюлява се, затваря очи и полита на земята.

— Ура! — иска да извика Орловото перо. Но той бързо тича по улицата и пръска от приспивния прах, по-скоро да приспи целия град. И от всяко зрънце прах във въздуха се издигат облаци, обгръщат хората и те политат заспиващи по земята.

Но като летеше напред, изпълнен с луда радост, че е намерил приспивния прах и ще победи разбойниците, Орловото перо усети, че главата му се замайва, в ушите му нещо почна да звъни и краката му се подкосиха. Той изтръпна. За всичко беше помислил, само не беше никога помислял, че и него ще приспи приспивният прах. Но тогава кой ще разпръсва по-нататък праха?

Орловото перо усещаше вече, че пада. С последни сили той разся и последния прах във въздуха. После го събори тежка дрямка и той падна на земята.

Над него се залюля голямото вечно небе и се сля със земята, без Орловото перо да знае приспал ли е целия град и какво се ще случи сега.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ТРИМА ЖИВИ В ЕДИН МЪРТЪВ ГРАД

Когато Орловото перо се събуди, пред очите му тегнеше дълбока мъгла. После той почна бавно да идва на себе си и отново над него се откри голямото дълбоко небе, дето, по синия път на вечността, плуваше слънцето. Значи не беше се още мръкнало. Съживен от слънчевата жива светлина и от свежия въздух, който се носеше наоколо, Орловото перо скочи на крака. И изумен се огледа. Къде беше?

Да, той не беше вече в града на спящите, които приспа сам с праха на учения. Около него се зеленееше поле и миришеше силно на трева и зеленина. И чак зад полето се виждаше високата стена, която заграждаше града на разбойниците.

Как се беше отзовал Орловото перо извън града, сред това поле? Та той хубаво помнеше, че когато приспиващият прах го замая и него, той беше на улицата сред града и там падна. А сега се намираше извън града. Кой го беше донесъл тук?

Повече да мисли и се чуди Орловото перо нямаше време. Той оправи дрехата си, сложи шапката си, която беше паднала до него на тревата и бързо се спусна отново към града на разбойниците.

Той не знаеше какво го очаква там, но сърцето го теглеше с всички сили към тия тайнствени улици, там зад високите стени.

Най-после той стигна до градската стена. Ослуша се. Нищо не се чуваше от никъде. Дълбока тишина повяваше в храстите и тревичките наоколо.

Ловко и бързо смелото момче се покачи на стената и се спусна вътре. Като стъпи отново на една от улиците, сърцето му едва не спря. Той видя на всички страни по тротоарите и на самата среда на улицата налягали, както са си вървели и където са се случили, мъже, един, два, три, и още много.

Орловото перо се спусна край тях. Излезе на друга улица. И там същата картина се откри пред него. На следната улица същото. Целият

град на разбойниците, всичките му жители спяха полумъртви, приспани от праха на учения. А около тях спяха и хората на Бялата стоманена ръка.

Орловото перо се опита да съживи някои от тях, но напразно. Студени тръпки почнаха да лазят по краката на Орловото перо. А ако тия хора никога вече не се пробудят? Но те само са заспали. А той трябва по-скоро да намери Бялата стоманена ръка, Бащата на Бела, Мишката. И, ако може, да ги съживи по-рано от другите, та с тяхна помощ да извърже разбойниците и тъй да ги победи.

Орловото перо се спусна към страшния дворец на Черната стоманена ръка, дето веднъж вече беше ходил с изменника Ястреба. Какво го очакваше там?

Орловото перо скоро позна тая сграда. Тя беше по-голяма от другите. Той беше вече съвсем близо до нея, когато се спря замръзнал от изненада. На един ъгъл, зад една стена, той видя един жив човек, който бързаше на някъде. Тоя буден човек в мъртвия град беше Черната стоманена ръка.

Колкото и да беше стреснат, Орловото перо веднага съобрази какво да направи. Той се прикри бързо да не го забележи Черната стоманена ръка, а после предпазливо тръгна да го проследи къде отива. Но още на следната улица Черната стоманена ръка изчезна все тъй страшен и тайнствен, като че потъна в земята.

Да го търси повече беше безсмислено. Тогава Орловото перо отново се върна към двореца на разбойника. Сега, като знаеше, че той не е вътре, Орловото перо влезе, без много да се предпазва. Бързо, на един дъх, той обходи коридори, стаи, качи се чак до кулата, но никъде нямаше нито жива душа. Само в преддверието стражите спяха, натъркаляни един върху други по земята. Всички врати бяха отключени. Изглежда, приспивните облаци на праха бяха изненадали всички и ги бяха приспали, преди те да успеят да се съвземат.

Орловото перо се намери най-после в една тъмна стая, където откри подземен вход. Той бързо се спусна в подземие. Дали тук вече не щеше да намери пленниците и жертвите на Черната стоманена ръка. И живи ли са още те, или разбойникът се беше разправил вече с тях?

Пред Орловото перо, на едната страна на подземие, се изпречи желязна врата. Той я блъсна и тя се отвори. Но в миг се спря. В

скривалището, зад вратата, той видя още един жив човек в мъртвия град, и тоя човек, окован във вериги, беше Ястреба.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

КАКВО ЧУ ОРЛОВОТО ПЕРО ОТ ЯСТРЕБА. ПОЖАРЪТ

Нищо друго не би изненадало повече Орловото перо сега, отколкото срещата с Ястреба. Какво правеше той тук и защо беше окован? В същия миг Орловото перо си спомни за неговото предателство и се намръщи.

— А, — промълви той. — Ти ли си. Благодаря ти много, че съдържа честната си дума. Ястребе, Ястребе, толкова ли съвест си имал! Заради теб сега целия град е приспан и никой не знае каква ще бъде съдбата на тия хора. Защо ни издаде на Черната Стоманена ръка? Много ли злато ти обеща?

Ястреба го слушаше мълчаливо. После, когато Орловото перо свърши, рече:

— Така ли мислите вие? Че Ястреба ви е предал?

— Защо, някой друг ли ни предаде? — попита Орловото перо. — Не беше ли ти, който щеше да отвориш вратата на разбойническия град?

— Да, аз бях — изговори тихо разбойникът — аз бях, но предател не съм. Бях някога и предател и разбойник и лъжец, но откакто ти ме спаси и ми стана като роден син, и аз зная да държа честната си дума.

— Но тогава, значи ти не си ни предал? И наистина, защо си в окови? — извика Орловото перо.

— Да, Орлово перо, аз не съм ви предал. Когато ние отидохме при Бялата стоманена ръка с теб, някой от хората на Черната стоманена ръка ни е видял и ни издал. И, когато аз се върнах и се опитах да се промъкна тайно тук, хванаха ме и ме оковаха. И тогава сигурно разбойниците са се досетили, че Бялата стоманена ръка ще ги нападне с хората си, и са се приготвили да се борят с вас. Ето — добави Ястреба и показа едната си ръка. — Тая ръка беше слагана и в жаравата,

за да ви издам, но те научиха толкова от мен за вас, колкото и когато тя беше здрава.

Орловото перо слушаше смаян. Той се хвърли към Ястреба, отключи му веригите и като го освободи, горещо го прегърна. Разбойникът, измъчен от дългите си страдания, се отпусна безсилен в ръцете на момчето и за пръв път от очите му протекоха сълзи.

Бързо Орловото перо му разказа всичко, което беше се случило през тия дни. Каза му, че и Черната стоманена ръка, по някакво чудо, не е бил приспан от праха.

— Чудо това не е — отговори Ястреба. — Но когато ти си разпилял праха, той беше при мен, тук в тая затворена от всякъде подземна стая, в която не стигна облакът на приспивния прах. А когато е излязъл, приспивният облак се е бил вече разсеял. А при мен беше дошъл с намерение отново да ме подкупи. За теб питаше, Орлово перо. Обещаваше ми много злато, ако издам къде се криеш ти сега. От него разбрах, че само Бялата стоманена ръка с хората му са хванати, а ти си успял да избягаш. И това ми даваше надежда. И ето те тебе. За втори път ми спасяваш живота.

— Ех, Ястребе, не говори така, ами по-добре да видим какво ще направим сега. Черната стоманена ръка е жив, а и спящите може би скоро ще се пробудят, ако действието на праха не излезе много дълготрайно. Трябва нещо да направим.

— Да — отговори Ястреба и бодро тръгна към вратата. Трябва веднага да извържем всички разбойници, та когато се пробудят, да останат наши пленници.

И Орловото перо мислеше същото. Двамата бързо се спуснаха навън, като се предпазваха да не би Черната стоманена ръка да ги види и да разбере какво са намислили да правят. Ястреба изнесе от една стая много железни халки, с които бързо можеха да се стягат ръце и крака и двамата започнаха да оковават най-напред стражата в дома на Черната стоманена ръка. Когато всички разбойници там бяха оковани, двамата приятели излязоха на улицата и започнаха да вършат същото с всички разбойници. Те бързаха, защото не се знаеше кога действието на праха ще престане и заспалите ще се пробудят. Това можеше да стане съвсем неочаквано и да ги изненада.

Ястреба и Орловото перо успяха да извържат повече от сто разбойници, когато стигнаха на една широка улица, до едно сиво

здание. Изведнъж, от вратата на тая голяма сграда, те видяха да излиза човекът, който беше най-големият им враг — Черната стоманена ръка. Тоя път ги видя и той. За миг извади ножа си, но и Ястреба веднага извади своя и, като видя това, Черната стоманена ръка изрева нещо от яд и бързо изчезна в другата улица.

— Трябва да го уловим — извика Ястреба.

— Но нека най-напред видим какво правеше той в тая къща — рече Орловото перо.

Те изтичаха вътре. И какво да видят! Там бяха оковани в една голяма зала всички хора на Бялата стоманена ръка. Разбойникът беше направил същото, което искаха да сторят и Ястреба и Орловото перо. Той беше оковал спящите си още врагове, та като се пробудят, да са в неговите ръце.

— Който има повече свободни хора, той ще бъде победителят — извика Орловото перо и двамата веднага се заеха да освобождават хората на Бялата стоманена ръка. После излязоха на улицата да връзват още от разбойниците. Но когато стъпиха на улицата и двамата извикаха ужасени. Над тоя мъртъв град, в който само трима души ходеха живи по улиците, от единия край се издигаха огромни тъмночервени пламъци, примесени с гъст дим. Тяхната зловеща треперлива сянка трептеше по стените и прозорците на къщите и предвещаваха страшна гибел.

— Загинаха! Всички, които спят, загинаха! — извика Орловото перо. — О, Боже, това е той! Черната стоманена ръка сигурно е подпалил града, като е видял, че ние ще излезем по-силните. Това не е човек, не! Той е готов всички да изгорят, само той да остане жив. О, Ястребе, какво да правим сега? Да можем поне да изнесем някого от тук. Поне Мишката, той е дете. Къде ли е той?

— Не зная — извика Ястреба. — Трябва да го търсим.

Двамата се втурнаха по улицата, без да знаят на къде да вървят. Да можеха да го намерят, те щяха, заедно с неколцина още, да го натоварят на автомобил и да го изнесат от тоя горящ град. Но ако не го намерят?

Като луди те се втурнаха напред, изведоха от един гараж автомобил и тръгнаха с него да търсят Мишката и да спасят, когото могат. Но бързо почнаха да губят надежда. Страшните пламъци с необикновена бързина растяха и, раздухвани от вятъра, почнаха да се

разстилат над града. Небето потъмня и зловещите пламъци, които тичаха като разярени глутници към тях, страхотно зашумяха в ушите на Орловото перо и другаря му. Настъпваше последният час и на града на разбойниците и на всички, които бяха тук.

— О, ето как ще се свърши всичко. Свърши се, свърши се! — изохка Орловото перо и улови за ръка Ястреба, сякаш само това му оставаше: ръка за ръка с тоя едничък близък човек на света, който му беше останал, да загине, както загиваха приспаните, които не можеха да се спасят.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ПОСЛЕДНОТО ЧУДО НА УЧЕНИЯ. ЕДИН ОЖИВЯЛ МЪРТВЕЦ. КРАЯ НА ЧЕРНАТА СТОМАНЕНА РЪКА. НАМЕРЕНИЯТ БРАТ.

— Чакай! — извика в същия миг Ястреба. — Я гледай нататък, Орлово перо! Виж какво става там!

Орловото перо погледна бързо натам, накъдето му сочеше Ястреба. Над горящите къщи, съвсем ниско, се беше появил внезапно някакъв тъмен облак, от който веднага почна да вали дъжд.

— Какво е това чудо? — извика Орловото перо. — Не сънуваме ли? Тоя облак не може да е слязъл толкова ниско от небесата. Някой трябва да го е направил. Това трябва да е изкуствен облак!

— Да, това е изкуствен облак! — извика и Ястреба.

Двамата затичаха към пожара, който бързо почна да гасне. Пламъците се превръщаха на дим, удавени от водата.

— Изкуствен дъжд? — чудеше се Орловото перо, — но как може така отведнъж да се яви изкуствен дъжд?

Преди още да си отговори на тоя въпрос, срещу тях се яви един автомобил, с един човек. Щом ги видя, човекът спря автомобила си на средата на улицата и се изправи. Орловото перо и Ястреба едва не извикаха. Тоя човек в автомобила беше великият учен, приятелят на Бялата стоманена ръка, когото Ястреба и Орловото перо изнесоха от скривалището на Ястреба мъртъв, преди не много време.

— Ястребе, аз съм болен, болен съм и виждам призраци! — извика Орловото перо, като хвана приятеля си за ръката. — Виж, та това не е ли ученият? Мъртвият! Оживял!

— Не, аз не съм призрак и ти не си болен, славно момче! — чу се изведнъж глухият, но силен и дълбок глас на учения. — Не, аз наистина съм жив. Защото аз никога не съм умирал. Когато ме намерихте в подземиято, аз бях само заспал. Нарочно се бях приспал,

та Ястреба, като ме помисли за умрял, да ме изнесе и тъй да получа свободата си. А после аз се съживих и, когато ти, Орлово перо, приспа града, аз дойдох тук и най-напред тебе намерих.

— Значи ти си ме изнесъл от тоя град и си ме съживил! — извика Орловото перо.

Великият учен се усмихна. Той слезе от автомобила си и, като прегърна силно Орловото перо, рече:

— Да, мило момче. Аз те спасих. Защото ти беше готов да пожертвуваш живота си за другите.

— А тоя дъжд, какъв е тоя дъжд?

— И тоя дъжд не е никакво чудо! — засмя се той. — Той е също мое изобретение. Вие може би сте чували, че учените се мъчат да приготвят изкуствен дъжд. Аз вече успях да направя това! — И, като взе от една кутия една топка, той я хвърли високо във въздуха. Там тя се пукна, излязоха пари, които веднага образуваха голям черен облак и рукна дъжд.

— Стига вече толкова дъжд! — извика ученият. — Пожарът е угасен. Сега приспаните в града спокойно ще се пробудят.

— Не, не ще се пробудят, спокойно, защото Черната стоманена ръка е още жив — казаха Орловото перо и Ястреба. — Той не беше приспан. И той може да направи пак някое злодейство.

— Елате с мен в автомобила ми — каза ученият, без да отговори на думите им.

Орловото перо и Ястреба се качиха при него. Къде ли щеше да ги води? Дали сега им предстоеше най-страшната борба с Черната стоманена ръка?

Когато стигнаха на един малък площад, до една от къщите, която беше засегната от пожара и сега димеше с полуизгорели врати и прозорци, ученият слезе от автомобила, а след него и спътниците му. Той се приближи до местото, където някакъв заспал човек лежеше, завит с палто, и махна палтото.

Орловото перо и Ястреба трепнаха. На земята лежеше Черната стоманена ръка, най-страшният разбойник и мъчител, който беше причинил нечувани страдания на толкова много хора и отнел свободата и направил свои роби още много други.

— Да — промълви с усмивка ученият. — Този, който лежи тук, е той — Черната стоманена ръка. Аз не можах да го намеря на време и

да предотвратя пожара, но след това го настигнах и му хвърлих от моя прах в лицето. Отдавна още исках да го приспя и затова Бялата стоманена ръка ме изпрати тук, но ме хванаха, преди да достигна до него. После ме открадна ти, Ястребе. Аз не се противих и ти станах пленник и там долу в подземиято продължавах да работя над своето изобретение, за да направя по-хубав приспивния прах. Защото първия прах, който направих, и който дадох на Руен, не беше още добър. От него, ако се вдъхне повече, човек може да се приспи навеки, а аз не исках да умират хора.

— Какво казваш? — пресече го Орловото перо пребледнял. — Прахът, който е в стареца Руен, може да направи хората да заспят навеки ли? О, човече, та какво си направил ти? Та от този прах са приспани и Руен и моя брат и Бела и всички. О, не смея да помисля! Братко! Нима съм те загубил завинаги?

Ученият го слушаше намръщен.

— Аз казах на Руен да употребява от праха съвсем по малко. Кой знае какво се е случило. Трябва веднага да вървим при тях.

Но тримата още не бяха се качили в автомобила и, един след друг, приспаните в града, започнаха да се пробуждат, да стават от местата, където са лежали и да разтриват очи. Повечето от разбойниците бяха оковани, а другите, щом разбраха, че Черната стоманена ръка е пленен, се предаваха. Скоро в целия град владееше Бялата стоманена ръка. Всички викаха ура и се веселяха. Само Орловото перо беше бледен и тъжен. При него бяха дошли бащата на Бела, Мишката и Тайната стъпка и той трябваше да разкаже на бащата на Бела какво се беше случило с дъщеря му.

— Да се не бавим повече! — извика ученият. — Градът ще бъде пазен от моя приятел Бялата стоманена ръка, а ние да вървим при стареца Руен, да видим дали всяка надежда е изгубена.

Всички се накачиха в автомобилите и се спуснаха към колибата на стареца Руен. Освободените от робството на Черната стоманена ръка, като разбраха, че освободителите им са приятелите на Бялата стоманена ръка — ученият и Орловото перо, също се впуснаха след тях. Искаха да узнаят съдбата на Гълъб и Бела, които повечето от пленниците на разбойниците познаваха отдавна и обичаха.

Буйно ечаха гласовете на пробудените хора от приспания град. Орловото перо четеше по лицата на всички, колко са те щастливи и

сърцето му се свиваше за Гълъб и за Бела. Нима само те няма никога да се засмеят?

Най-сетне дългите върволици автомобили стигнаха на зеления хълм, където беше колибата на стареца Руен, на който ученият беше дал да пази чудното изобретение — приспивния прах. Ученият, Орловото перо и бащата на Бела първи наскочаха и се хвърлиха в колибата. Старецът Руен все тъй си спеше. В скривалището Бела и Гълъб също непробудно лежаха на земята. Ученият се наведе над тях и ги прислуша. После заповяда да ги изнесат на чист въздух. Положиха ги на тревата. Тогава ученият, който изглеждаше много загрижен, извади някакъв прах, разтвори го във вода и наля на всеки в устата от него. После глухо промълви.

— Ако след пет минути се събудят, спасени са, ако ли не, значи това лекарство не е подействувало и сърцата им, които едва още тупат, съвсем ще спрат.

Цялото поле наоколо, обсипано с хора, които бяха дошли да видят какво ще стане, мълчеше. Никой не продумваше нито дума. Измина минута, две, три, четири... Изведнъж ръката на Бела трепна. После тя цяла помръдна и отвори очи.

— Бела се съживи, Бела се съживи! — извикаха всички.

— Ето и Гълъб се съживи! — чуха се внезапно нови гласове. — Ето и дядо Руен се пробужда!

— Дъще! Братко! — чуха се луди от радост викове. Бащата на Бела прегръщаше дъщеря си, Орловото перо своя чудесен брат Гълъб, който най-сетне беше намерен и спасен.

Никога толкова радостни гласове не бяха огласяли долините и равнините. Когато всички се поуспокоиха и дойдоха на себе си, Орловото перо попита Гълъб, който вече знаеше, че Орловото перо му е брат.

— Но как изчезна ти оная нощ? И как попадна при стареца Руен? И кой те приспа? Аз нищо не разбирам от това, което стана.

— Изчезнах, защото ме открадна този старец — посочи Гълъб стареца Руен.

— Дядо Руен, но защо?

— Не зная — отговори Гълъб. — Аз бях в безсъзнание, нали помниш. И не съм усетил кога ме е откраднал. Когато дойдох на себе си, видях се в неговата колиба.

— Е, Руене, казвай, защо си го откраднал? — попитаха го всички.

Старецът се засмя.

— Та не разбирате ли?

— Разкажи, разкажи!

— Отдавна аз познавах Гълъб. Знаех какво добро момче е той. И ето една нощ, като отивах в колибата си, виждам го лежи като умрял. Помислих, че е избягал от мъчителите си, но няма вече сили да се помръдне. И веднага реших да го взема със себе си. Ако го оставех така, разбойниците може би щяха да го открият и пак да го пленят.

— Значи си искал да го спасиш! — извика Орловото перо. — Но аз бях избягал заедно с него и аз щях да го скрия. Оставих го за миг да взема и Бела.

— Тъй е — рече усмихнат старецът — Но от де да зная, че ти си наблизил. И така го отведох в колибата си. А още по-рано и Бела бях намерил и нея бях прибрал.

— Но защо после си ги приспал?

— Не съм ги аз приспал.

— А кой?

— Те приспаха мене.

— Как тъй? Това е невъзможно? Прахът е бил у тебе.

— Беше у мен и все пак те ме приспаха — рече старецът.

— Истина ли е, Гълъбе? — попита Орловото перо.

— Истина — отговори Гълъб.

— Гледай ти! Но защо го приспахте?

— Защото той не ни пускаше, мен и Бела, да напуснем колибата. Държеше ни като пленници.

— Ех, вие! — извика весело старецът — Непокорни деца брей! Аз не ги пусках да излизат от колибата и дори ги скрих навътре в една пещера, защото ако излезеха, разбойниците пак щяха да ги пленят. За тяхно добро ги държах на скрито, а те току се бунтуваха. Неразбрани сте вие, младите! Неразбрани!

— И все пак младите ни помогнаха да се спасим всички от Черната стоманена ръка! — извика великият учен и поглади по косата Орловото перо.

— Но как го приспахте? — продължаваше да разпитва Орловото перо брата си. — Как узнахте, че дядо Руен има такъв чуден прах?

— Аз от по-рано бях чувал за тоя прах — каза Гълъб. — А и веднъж старецът ни спомена, че имал един чуден прах и ако не го слушаме и искаме да излизаме от колибата, ще ни приспи, та няма да можем да мръднем. Веднъж го видях като разглеждаше кутийката с праха и, когато той спеше, взех му я.

— Браво, Гълъбе! Ти си бил отличен крадец! — засмя се ученият.

— Трябваше да стана крадец — каза Гълъб. — От Бела разбрах, че Орловото перо е мой брат и исках непременно да го намеря и ако мога с нещо да му помогна, а пък старецът не ни пускаше.

— Ами как тъй взе праха да приспиш стареца, пък си приспал и себе си и Бела?

— Като взех кутийката, пръснах малко прах под носа на стареца и той заспа. Ние с Бела изтичахме до скривалището да си вземем дрехите, но като стигнахме там и двама усетихме, че главите ни се замайват. Не бяхме помислили, че прахът се разпилява тъй лесно във въздуха и ще подействува и на нас. И ние също заспахме. А другото вече знаете.

— Добре че не сте вдъхнали повече прах! — засмя се ученият. — Инак напразно щяхме да ви викаме, нямаше да се пробудите лесно. А сега, да се върнем всички в града, да отпразнуваме великия празник на освобождението от разбойниците. Почти всички разбойници се разкайват и се присъединиха към нас. А Черната стоманена ръка ще оставим да поработи във вериги, да види какво е да си лишен от свобода.

Цял ден и цяла нощ трая празненството в освободения град. Всички прегръщаха и целуваха Орловото перо, учения, Бела, Гълъб, бащата на Бела, Мишката, Тайната стъпка и Бялата стоманена ръка, всеки от които беше спомогнал по малко за спасението им. А после, като оставиха Бялата стоманена ръка да нареди, заедно с учения, истински хубав живот и в тоя град, Орловото перо, Мишката, Бела, баща ѝ, Гълъб и Тайната стъпка, когото поканиха да им дойде на гости, потеглиха с един хубав параход за родната си страна.

Как плака майката на Гълъб, когато видя и двамата си сина живи и здрави! Бедната, щеше да обезумее от радост.

От тоя ден Бела и баща ѝ и Орловото перо, Гълъб и майка му се събраха и заживяха заедно, като едно семейство, в щастие и радост.

Издание:

Автор: Емилъ Кораловъ

Заглавие: Градътъ на окованитѣ

Издател: в. „Весела дружина“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1939

Тип: роман

Печатница: Печатница „Довѣрие“ ул. „Манолъ Тошевъ“, тел. 2-45-49

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6792>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.